

Arrest

nr. 327 039 van 21 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 oktober 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd geboren in Antwerpen in 1978 en verkreeg in 1996 de Belgische nationaliteit. Hij werd op 8 december 2016 door het Hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 jaar en een geldboete van € 30.000 voor *“deelname aan de activiteit van een terroristische groep, als leidende persoon, en voor wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, op vals bevel, in de kledij of onder de naam van een agent van het openbaar gezag of met een doodsb bedreiging.”*

Op 28 februari 2017 werd hij door het Hof van beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en geldboete van € 5500 wegens deelname aan de activiteit van een terroristische groep.

1.2. Op 14 december 2021 verklaarde het Hof van beroep te Antwerpen het vervallen van de Belgische nationaliteit voor verzoeker. De voorziening in cassatie tegen dit arrest werd op 27 juni 2023 afgewezen.

1.3. Op 22 januari 2024 dient verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn minderjarige Belgische zoon O., op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 25 oktober 2024 wordt een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Verzoeker diende hiertegen een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring in, gekend bij de Raad onder het rolnummer RvV 329.288.

1.5. Op dezelfde dag wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Hiertegen diende verzoeker een afzonderlijk beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring in, gekend bij de Raad onder het rolnummer RvV 329.292.

1.6. Tegelijk met deze beslissingen wordt aan verzoeker een inreisverbod van tien jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing in de huidige zaak. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer:

Naam : M.

voornaam : S.

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : Antwerpen

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25.10.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

De verwijderingsbeslissing is vergezeld van een inreisverbod van 10 jaar, aangezien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Uit volgende elementen van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid:

- *Betrokkene werd veroordeeld op 08.12.2016 door het Hof van Beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 jaar en een geldboete van 30 000 euro, en dit voor deelname aan de activiteit van een terroristische groep, als leidende persoon, en voor wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, op vals bevel, in de kledij of onder de naam van een agent van het openbaar gezag of met een doodsb bedreiging. Feiten die plaatsvonden tussen 29.04.2011 en 12.03.2014;*
- *Betrokkene werd veroordeeld op 28.02.2017 door het Hof van Beroep van Gent tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 5500 euro, wegens deelname aan de activiteit van een terroristische groep (voor feiten tussen 13.01.2010 en 24.11.2010);*
- *Op 14.12.2021 heeft het Hof van Beroep te Antwerpen beslist tot de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit voor betrokkene, dit omwille van de ernst van de feiten die hij pleegde. Dit werd door het Hof van Cassatie bevestigd op 27.06.2023, de beslissing van het Hof van Beroep was aldus wettig en sindsdien het Cassatiearrest definitief.*

De feiten die betrokkene pleegde zijn uitermate ernstig te noemen en kunnen niet getolereerd worden in onze maatschappij.

Uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent blijkt immers dat betrokkene in 2010 met andere jongeren een groep gevormd heeft met personen die beoogden naar buitenlands strijdgebied te vertrekken met het oog op de aansluiting bij gewapende strijders teneinde deel te nemen aan de gewapende jihad. De jongeren beoogden naar het buitenland te vertrekken teneinde aansluiting te vinden bij gewapende geloofsstrijders (van het Kaukasische Emiraat) met het oog op de deelname aan terroristische misdrijven zoals opgesomd in artikel 137 van het Strafwetboek, met name moord, doodslag, slagen en verwondingen, vernielingen, met het oog op de ontwijking of vernietiging van de politieke structuren van Tsjetsjenië als onderdeel van de Russische Federatie. Het Kaukasische Emiraat wordt door het Hof van Beroep van Gent beschouwd als een

radicaalislamitisch geïnspireerde rebellengroepering die ijvert voor onafhankelijkheid en de vestiging van een onafhankelijk emiraat waarbij de Sharia wordt ingevoerd.

Uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 08.12.2016 blijkt dat betrokkene een leidend persoon is geweest binnen de organisatie Sharia4Belgium in de periode tussen 29.04.2011 en 12.03.2014. Hij heeft verder in Syrië, in de provincie Aleppo, J.B. aangehouden of doen aanhouden hebben, gevangen gehouden of doen gevangen houden hebben, zonder bevel van het gestelde gezag en buiten de gevallen waarin de wet de aanhouding of de gevangenhouding van bijzondere personen toelaat of voorschrijft, met de omstandigheid dat de aangehouden of gevangen gehouden persoon met de dood bedreigd wordt, in de periode tussen 04.03.2013 en 23.09.2013.

Betrokkene fungeerde als één van de kopstukken van de terroristische groep Sharia4Belgium. Deze groep werd opgericht met als doel het publiekelijk verkondigen en verheerlijken van de heilige oorlog, het martelaarschap en de islamisering van het Westen. Het doel was de omverwerping van de democratie, deze te vervangen door een kalifaat of totalitaire staat en de invoering van de sharia in België. Op actieve wijze werden moslimjongeren gerekruteerd, aangezet tot het volgen van lessen, waar op intensieve wijze het extreme en gewelddadig jihadistisch salafistisch gedachtengoed werd uitgelegd en gepropageerd en tot slot voorbereid om naar Syrië te trekken en daar aan te sluiten bij gewelddadige jihadistische organisaties, teneinde actief deel te nemen aan de gewapende jihad. De Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (vonnis van 11.02.2015) aanschouwt deze groepering als een terroristische groepering. Deze gewapende strijd die werd gevoerd, doelt op een totalitaire islamitische staat waar geen ruimte is voor democratie, rechtstaat en mensenrechten aangezien deze niet verzoenbaar zijn met de sharia. In dat opzicht verwerpen zij elk internationaal verdrag inzake mensenrechten of internationaal humanitair recht. De invoering van de sharia via geweld en het afschaffen van de democratie houdt een ernstige ontwrichting of vernietiging in van onze open samenleving. Sharia4Belgium had dan ook als doel om een gewelddadige gewapende strijd in België en/of het buitenland in te voeren.

Betrokkene stond in voor de coördinatie bij Sharia4Belgium, controleerde de aanwezigheden in de D. en was op de hoogte van de financiële kant van de organisatie. Na de arrestatie van B. [ndlr: oprichter en absolute leider van Sharia4Belgium] stond hij in voor de contacten met de advocaat en gaf hij de instructies door van B aan F.Y. [ndlr: medestichter en waarnemend leider na de arrestatie van B]. Volgens het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen dd. 30.06.2015 (vonnis op verzet) volgde betrokkene regelmatig de mentale en fysieke trainingen in de D. en heeft hij actief deelgenomen aan de gewelddadige acties in België. Het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen stelt verder dat betrokkene aanwezig was bij diverse acties van Sharia4Belgium; dat hij nog meer op de voorgrond trad sinds de arrestatie van B; dat hij met deze in contact bleef staan en diens instructies doorgaf; dat hij een coördinerende rol had bij Sharia4Belgium en zich bezighield met de financiële kant van de organisatie. Hij was verstuurder en ontvanger van groeps-sms'en, controleerde de aanwezigheden bij lezingen/lessen en had ook contacten met leden van Islam4UK. Het staat verder vast dat betrokkene een uitermate belangrijke rol heeft gespeeld bij het indoctrinatie- en radicaliseringsproces van tientallen militanten van Sharia4Belgium.

Betrokkene vertrok tevens naar Syrië waar hij zich aansloot bij Majlis Shura Al-Mujahidin. De Rechtbank van eerste aanleg stelt vast dat deze groepering niet in staat was het internationaal humanitair recht na te leven; het zijn aanhangers van de gewelddadige salafistische jihadistische beweging. Ze streven met geweld naar de (volgens hun) "zuivere leer van de islam". Zij binden de gewelddadige strijd aan met alle ongelovigen (kuffar). Hieronder vallen eveneens Sjiïtische moslims. Zij strijden voor het wereldwijd invoeren van de sharia en strijden voor een totalitaire islamitische staat (het kalifaat genaamd). Zij zijn van oordeel dat democratie, rechtstaat, mensenrechten niet verzoenbaar zijn met de sharia, dat volgens hun gebaseerd is op de enige goddelijke leer. In dat opzicht verwerpen zij elk internationaal verdrag inzake mensenrechten of internationaal humanitair recht. De groep behoort tot het internationaal terroristisch netwerk van Al Qaeda.

In Syrië zelf was er weinig structuur, en de strijders hielden zich voornamelijk bezig met hun strijd tegen de ongelovigen. Zo werden voornamelijk hinderlagen gelegd, waarbij burgers werden overvallen, ontvoerd werden voor losgeld en zelfs verkracht werden. Wanneer het losgeld niet betaald werd, werden sommige gijzelaars gedood met een kogel of door onthoofding. Onder meer betrokkene behoorde tot een groep van personen die zich voornamelijk bezighielden met plunderingen, banditisme, willekeurige vrijheidsberovingen en willekeurige executies (cfr. vonnis dd. 30.06.2015).

Betrokkene werd verder schuldig geacht aan de vrijheidsberoving van J.B. waarbij B. geslagen werd en meermaals met de dood werd bedreigd. Zijn acties in Syrië zijn onmenselijk en totaal onaanvaardbaar en kunnen niet gerechtvaardigd worden als een strijd tegen een dictatoriaal regime, staat er te lezen.

Het staat vast voor het Hof dat diegenen die een leidinggevende rol vervulden (er worden daarbij slechts drie personen aangeduid, waaronder betrokkene, hetgeen zijn rol verduidelijkt in de feiten) een uitermate

belangrijke rol hebben gespeeld bij het indoctrinatie- en radicaliseringsproces van tientallen van haar militanten.

Net als de twee andere leiders, kreeg betrokkene ook een gevangenisstraf van 12 jaar, in vergelijking met de overige veroordeelden wiens rol minder belangrijk bleek hetgeen zich vertaalde bij de straftoemeting. Ook dit gegeven is tekenend.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij tussen 23.10.2010 en 29.04.2011, alsook tussen 25.06.2016 en 14.06.2021 in de gevangenis verbleef. Op 14.06.2021 werd hij onder elektronisch toezicht geplaatst. Sinds 23.02.2023 werd hij ontheven van zijn enkelband en voorwaardelijk in vrijheid gesteld. Deze voorwaarden zijn geldig tot 29.07.2029. Op 10.08.2023 werd de vervallenverklaring van betrokkenes nationaliteit overgeschreven in het Rijksregister, vervallenklaring uitgesproken als gevolg van de zware feiten van betrokkenes veroordelingen.

Uit de stukken van het administratief dossier van betrokkene (onder andere de dreigingsanalyse van het Coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse (hierna OCAD)¹ van 05.04.2024 en de nota van het OCAD van 21.06.2024), blijkt dat betrokkene, volgens verschillende diensten, een positieve evolutie doormaakt.

Het feit dat betrokkene een positieve evolutie doormaakt, wijst er nog niet noodzakelijk op dat betrokkene geen ernstig, reëel en actueel gevaar meer vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid. Het feit dat hij zich correct gedraagt biedt geen garantie dat betrokkene het radicaalislamitisch gedachtengoed definitief achter zich heeft gelaten. Betrokkene staat immers nog steeds onder voorwaarden, waaronder de voorwaarde om geen feiten van openbare orde te plegen. Mogelijkerwijze draait betrokkene de autoriteiten een rad voor de ogen, dat zou immers niet de eerste keer zijn. Volgens het OCAD is betrokkene er immers in geslaagd om gedurende zeer lange tijd ondergedoken te blijven, wat wijst op een zekere “knowhow” en een veiligheidsbewustzijn destijds. Betrokkene is dus in staat om zich aan te passen aan de situatie waarin hij zich bevindt, zonder daarom op termijn geen gevaar te betekenen voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Het feit dat betrokkene door het OCAD niet meer wordt opgevolgd als Foreign Terrorist Fighter doet geen afbreuk aan het feit dat betrokkene nog kan aanschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid gezien de ernst van de feiten waarvoor hij tweemaal veroordeeld is geweest en gezien hij vrij is onder voorwaarden (en dus nog bezig is met zijn strafuitvoering) en nog strikt opgevolgd wordt door Justitie. Daarnaast moet het OCAD ook rekening houden met criteria die wettelijk zijn vastgelegd. Als een persoon niet meer aan die criteria voldoet, moet hij geschrapt worden uit de gemeenschappelijke gegevensbank van het OCAD.

Het naleven van de voorwaarden worden verder strikt opgevolgd door een justitieassistent en dus kan het niet uitgesloten worden dat hij zich enkel en alleen aan deze voorwaarden houdt omwille van de strikte opvolging. Het is dan ook in zijn eigen belang om zich aan deze voorwaarden te houden zodoende de gunstige strafmodaliteit te behouden. Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben vastgesteld.

Het feit dat betrokkene zich, nadat hij een tweede maal is veroordeeld, op een ogenblik dat hij weet dat hij van zeer nabij wordt opgevolgd, correct gedraagt, houdt niet in dat het heden onredelijk zou zijn te besluiten dat hij, gelet op zijn vroegere gedragingen en het feit dat hij recideerde, actueel nog steeds als een ernstige bedreiging voor de samenleving dient te worden aanzien.

Het gegeven dat de strafuitvoeringsrechtbank het vereist achtte betrokkene strenge voorwaarden op te leggen bij zijn voorwaardelijke invrijheidsstelling en dat hij deze voorwaarden heeft aanvaard, impliceert op zich niet dat dient te worden aangenomen dat vaststaat dat betrokkene geen actueel gevaar meer vormt voor de openbare orde. Het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank deze strenge voorwaarden oplegde vormt een indicatie dat dit rechtscollege aanneemt dat er nog een risico bestaat dat betrokkene nogmaals van het rechte pad afraakt.

Het feit dat betrokkene eerst onder elektronisch toezicht mocht staan en vervolgens vrij onder voorwaarden, neemt niet weg dat er geen risico op recidive is voor betrokkene. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft recent geoordeeld in zijn arrest RvV 307 380 dd. 28.05.2024: “Een straf is een leed dat door de rechterlijke macht wordt opgelegd als een sanctie voor een misdrijf” (HvC, 14 juli 1924, Pas., 1924, I, 473). De straffen uit het Strafwetboek dienen meerdere doelen, waaronder vergelding, het geven van uiting aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, het bevorderen van probleemoplossing en herstel van de door het misdrijf berokkende schade en het bevorderen van de maatschappelijke integratie van de dader (zie I. AERTSEN, “Strafdoelen en sancties: voorstellen van de commissie straftoemeting” in D. VAN DAELE en I. VAN WELZENIS (eds.), Actuele thema's uit het strafrecht

en de criminologie, Leuven, Universitaire Pers, 2004, 21.). Bij de strafmaat houdt de correctionele rechter met meerdere factoren rekening (inz. de ernst van de feiten en het gerechtelijk verleden) (K. BEYENS, *Straffen als sociale praktijk. Een penologisch onderzoek naar straftoemeting*, Brussel, VUBPress, 2000, 37-38.). Na bepaling van de strafmaat volgt de (relatief autonome) fase van de strafuitvoering, waarbij elke dader een persoonlijk parcours doorloopt.

Strafrechtelijke sanctiëring en strafuitvoering garanderen niet dat de dader einde straf niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt.

Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de autonome bevoegdheid van de Staatssecretaris die conform artikel 1 van de Vreemdelingenwet "bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen". Bij het nemen van beslissingen in het kader van het vreemdelingencontentieux is de Staatssecretaris niet gebonden door het beleid van het Openbaar Ministerie of door beslissingen genomen op penaal vlak. De Staatssecretaris beoordeelt autonoom of er sprake is van een reëel, voldoende ernstig, actueel gevaar voor de openbare orde, en het loutere feit dat iemand strafrechtelijk werd gesanctioneerd en dat deze straf werd uitgevoerd, volstaat in die context niet."

Betrokkene is dus tweemaal veroordeeld geweest, telkens voor deelname aan een terroristische groepering, waarbij hij de tweede keer veroordeeld is als leider van een terroristische groepering. Hij werd een eerste keer onder aanhoudingsmandaat voor terroristische feiten geplaatst op 23.11.2010 en werd vrijgelaten op 29.04.2011. Dit heeft hem echter niet weerhouden om onmiddellijk nieuwe feiten te plegen. Zoals reeds hierboven vermeld hebben de feiten waarvoor hij de eerste keer gearresteerd werd te maken met het feit dat hij naar de Russische Federatie wou vertrekken om aansluiting te vinden bij een gewapende groepering (Kaukasisch Emiraat) met het oog op deelname aan terroristische misdrijven. Zijn vasthouding in de gevangenis heeft hem er echter niet van weerhouden om, bijna 2 jaar na zijn vrijlating, opnieuw een poging te ondernemen om een terroristische groepering te vervoegen in Syrië. Hij is daar 6 maanden gebleven. Dit toont aan dat de eerste arrestatie hem niet weerhouden heeft naar Syrië te gaan om daar een terroristische groepering te vervoegen. Zoals reeds gesteld wordt betrokkene heden nog steeds door Justitie opgevolgd en heeft er baat bij om geen nieuwe feiten te plegen.

Ook het Hof van Beroep van Antwerpen gaat hier op in in haar arrest dd. 14.12.2021:

Een risicoanalyse zou uitwijzen dat verweerder geen actuele bedreiging meer zou vormen voor de openbare veiligheid en dat verweerder (volgens stukken uitgaande van het CAW) een nagenoeg feilloos detentietraject heeft doorlopen, doet aan bovenstaande overwegingen geen afbreuk. Het Hof merkte op dat, hoewel het niet miskent dat betrokkene mogelijkerwijze gederadicaliseerd is zodat er mogelijkerwijze ook sprake is van beginnend schuldinzicht, betrokkene wel nog in strafuitvoering is (het strafeinde zou pas voorzien zijn tegen juli 2029). Verweerder verkeert ook niet in de voorwaarden om thans reeds eerherstel te bekomen.

De positieve elementen die verweerder thans aanhaalt kaderen tevens in het dossier dat verweerder ongetwijfeld heeft moeten samenstellen om zijn strafregime te milderen. [...] Het hof kan zich ook niet geheel ontdoen van de indruk dat verweerder aan bewuste dossierstofferij heeft gedaan en een aantal stukken heeft verzameld, waarbij de auteurs van deze attesten vrij gemakkelijk een aantal voor verweerder "benevolente" verklaringen hebben afgelegd, soms zelfs louter op basis van enkele korte (telefoon)gesprekken. Bepaalde van deze verklaringen zijn mogelijk ingegeven door verkeerde of ongenueanceerde informatie die verweerder heeft gegeven [...].

De reclasering waarop verweerder zich beroept en zijn mogelijk inmiddels aangepaste inzichten kan, in het gehele tijdsverloop, de zeer ernstige feiten waarvoor verweerder werd veroordeeld evenwel niet uitvlakken, getuige de strafmaat die hij opliep bij een van deze veroordelingen. Verweerder heeft overigens gerecidiveerd, wat aantoont dat verweerder vergeefs gewag maakt van een "tweede kans" die hij verdient."

Verder stelt dit arrest :

"Enkel zwaarwichtige feiten kunnen leiden tot het verlies van de Belgische nationaliteit. [...] Centraal staat het gevaar voor de openbare orde en voor de veiligheid van de staat, zijn instellingen en zijn burgers. Het begrip "openbare orde" veronderstelt, naast de verstoring van de maatschappelijk orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, in elk geval dat het persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving vormt."

Het Hof vervolgt in punt 17 dat de aard en de ernst van eerder lastens de betrokkene bewezen verklaarde misdrijven een essentiële rol speelt. Het gegeven dat een zware straf opgelegd is door de rechter vormt in die optiek geen voorbeeld van een geslaagde integratie van iemand in onze maatschappij.

Verder onder punt 21: "Het is duidelijk dat het gedrag van verweerder ernstige schade toebrengt aan de essentiële belangen van België, in het licht van de definitieve en in kracht van gewijsde gegane strafrechtelijke veroordelingen, die zich thans ook opdringen aan dit hof [...].

Aan dit strafrechtelijk gezag van gewijsde kan en mag niet geraakt worden. De hoogte van de strafmaat illustreert de ernst van de feiten. De misdrijven waaraan verweerder zich schuldig maakte laten aan duidelijkheid over het gedrag en de ingesteldheid van verweerder weinig aan de verbeelding over. Verweerder bracht niet enkel de veiligheid van de staat in gevaar, maar zijn handelingen en gedragingen deden tevens afbreuk aan de rechten en vrijheden van zijn medeburgers. Verweerder erkent, getuige zijn

handelingen en gedragingen waarvoor hij werd veroordeeld, de fundamentele regels en waarden van onze westerse samenleving niet. Hij heeft er zich ten andere ook zelfs met geweld tegen verzet. Verweerder maakte deel uit van een groter crimineel netwerk en slaagde erin om jaren ondergedoken te leven. Hij maakte deel uit van de harde kern van een terroristische groepering, die geweld niet schuwde in woord en daad. Binnen deze groepering was verweerder, zo blijkt, geen derderangsfiguur, maar vervulde hij een wezenlijk coördinerende en zelfs toonaangevende rol. Voor het Europees Hof vormt de vervallenverklaring van de nationaliteit geen onevenredige inbreuk op het privéleven van eerdere veroordeelden, indien er sprake is van ernstige strafbare feiten.”

Uiteraard heeft DVZ aandacht voor de inspanningen die betrokkene geleverd heeft, deze beslissing wil daaraan geen afbreuk doen. Evenwel vegen deze inspanningen de ernstige misdrijven die betrokkene heeft gepleegd en waartoe hij anderen heeft aangezet, niet zomaar van tafel. Terroristische handelingen vormen immers een van de meest ernstige schendingen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit en de genieting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, alsmede een van de meest ernstige aanvallen op de beginselen van democratie en de rechtsstaat waarop de Europese Unie is gebaseerd.

Gelet op de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde en nationale veiligheid te kunnen schaden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2007 in Marokko gehuwd is met Mevrouw Y. A.. Uit dit huwelijk zijn drie kinderen geboren: M. geboren op [...]2008, O. geboren op [...] en H. geboren op [...]2013. Deze kinderen hebben de Belgische nationaliteit. Daarnaast heeft betrokkene heel veel familieleden in België.

Het feit dat betrokkene kinderen heeft, een echtgenote en familieleden in België doet geen afbreuk aan de ernst van de feiten die hij pleegde en waarvoor hij definitief veroordeeld werd. Dat betrokkene bovengenoemde feiten pleegde, toont aan dat hij geenszins de verantwoordelijkheid opnam ten aanzien van zijn gezin, aangezien hij had moeten weten dat dergelijk afwijkend gedrag en gedachtengoed ernstige gevolgen kon hebben voor hem, alsook een regulier gezinsleven in de weg kon staan.

Het feit dat betrokkene minderjarige kinderen en een echtgenote heeft in België heeft hem er verder niet van weerhouden strafbare feiten te plegen en meerdere correctionele veroordelingen op te lopen. De feiten waarvoor hij veroordeeld is werden gepleegd tussen 13.01.2010 – 24.11.2010 en tussen 29.04.2011 – 12.03.2014. Hij was al gehuwd tijdens de eerste feiten, zijn eerste zoon was amper 2 jaar oud en zijn vrouw was zwanger van hun tweede kind. Ook voor de tweede periode heeft de komst van hun dochter hem er niet van weerhouden om toch naar Syrië te vertrekken en daar gedurende 6 maanden te verblijven (tussen 04.03.2013 en 23.09.2013). Zijn dochter is geboren op [...]2013, betrokkene heeft dus de eerste maanden van zijn dochter niet meegemaakt en zijn vrouw achtergelaten op een cruciaal moment voor haar. Dit getuigt daarnaast ook allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn echtgenote en kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.

Dit gezinsleven wordt verder ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde en nationale veiligheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde/nationale veiligheid, te verzekeren: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Bovendien is een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarbij betrokkene zijn verantwoordelijkheid opneemt ten aanzien van zijn kinderen en mee instaat voor hun opvoeding en hun verzorging hier niet aan de orde. Betrokkene was lange tijd in detentie, meer bepaald van juni 2016 tot 23.02.2023. Voordien, van 2013 na zijn terugkomst uit Syrië tot 2016, leefde meneer ondergedoken. Dat betekent dat alledrie de kinderen reeds waren geboren voorafgaand aan betrokkene zijn vrijwillige vertrek naar Syrië en dat de kinderen nadien hun vader vooral in fysieke afwezigheid hebben geweten. Voor zover er contacten plaatsvonden tijdens de periode van zijn vertrek naar Syrië tot het moment dat betrokkene werd opgepakt op 25.06.2016

moet dit dus via (tele)communicatiemiddelen (in Syrië en/of België) en/of (geheime) bezoeken zijn geweest tijdens de periode dat hij ondergedoken leefde in België. Sinds 14.06.2021 tot aan zijn voorwaardelijke invrijheidstelling kon betrokkene, gelet zijn strafuitvoering onder elektronisch toezicht (ET), wel terug fysiek aanwezig zijn bij zijn gezin. Betrokkene woonde dus een zeer lange periode (van maart 2013 tot juni 2021) gescheiden van zijn gezin. De moeder van de kinderen stond er dus bijzonder lange tijd alleen voor om voor hun kroost te zorgen. Op zich wordt ook helemaal niet betwist dat mijnheer banden onderhoudt met zijn vrouw en kinderen, wel dat die banden dusdanig hecht zijn dat hun band, alsook het belang van de kinderen, zouden opwegen tegenover de vrijwaring van de openbare orde en de veiligheid van de Belgische samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene verklaart sinds zijn vrijlating nauwe banden te hebben met zijn kinderen en verklaart dat hij belangrijk is voor zijn zoon O. die een beperking heeft en die diens aanwezigheid nodig heeft. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het feit dat hij een gezin aan het stichten was hem er niet van weerhouden heeft om tweemaal een terroristische groepering (proberen) te vervoegen en tevens leider te zijn van een terroristische groepering.

Daarnaast dient nogmaals opgemerkt te worden dat betrokkene wegens zijn verblijf in de gevangenis en wegens zijn verblijf in Syrië en de daaropvolgende ondergedoken jaren, gedurende de eerste jaren van zijn zoon O. lange tijd afwezig was en zijn echtgenote dus alleen instond voor de opvoeding en de zorg.

Ten derde dient opgemerkt te worden dat het niet objectief vaststaat dat het enkel de fysieke aanwezigheid van betrokkene is die een positieve invloed heeft op zijn zoon. O. wordt immers intensief opgevolgd en begeleid door verschillende personen/instanties sinds 2020, periode dat betrokkene nog in de gevangenis verbleef. De juiste school en aanpak lijken volgens stukken uit het administratief dossier duidelijk zijn vruchten af te werpen in het leerproces en kunnen van O.. Ook werden er sindsdien heel wat stappen gezet in het vinden van de juiste omkadering, leerbegeleiding en schooltraject. Ook blijkt dat zijn echtgenote intensieve stappen ondernomen heeft voor haar kinderen. Zo volgt ze immers intensief lessen Nederlands sinds 2020, het is dan ook redelijk te stellen dat zij intussen wel in staat moet zijn om gesprekken aan te gaan met de school ter opvolging van haar kinderen. Bovendien blijkt uit het attest van De Touter, dewelke opvoedingsondersteuning geeft binnen het gezin, enerzijds dat het gezin zeer betrokken is bij de geboden hulp en dienstverlening, dat er sinds de opstart van de begeleiding gemeld werd dat betrokkene onder voorwaarden zou vrijkomen en dat een eventuele uitwijzing het gezin verder zal stigmatiseren waardoor de ontwikkeling en het opgroeien van de kinderen in het gedrang zou komen. Anderzijds blijkt dat betrokkene een zeer positieve invloed had op zijn gezin met betrekking tot de gezamenlijke werkdoelen, en wordt er ook geschreven dat dit vanop afstand geschiedde.

Betrokkene is blijkbaar dus heel goed in het bijstaan van zijn gezin, ondermeer wat betreft school, maar dat betrokkene in die ondersteuning dus eveneens slaagt ongeacht de fysieke afstand die er toenertijd nog was. Betrokkene toont niet aan waarom hij die ondersteuning vanuit Marokko of elders niet zou kunnen blijven geven.

Ook het Hof van Beroep van Antwerpen is in het arrest van vervallenverklaring ingegaan op de gezinssituatie van betrokkene:

“Aan de rechter moet appreciatieruimte worden overgelaten. Deze beoordeling impliceert ook het verdisconteren van individuele omstandigheden, zoals de gevolgen voor de economische, de persoonlijke en de gezinssituatie van de betrokkene, de sterke van de bindingen (verwanten, bezoeken, talenkennis), de duur van het verblijf in het gastland/België, de leeftijd en de gezondheidstoestand. [...]”, daarbij wordt steeds de nodige aandacht besteed aan de individuele casus, zodat een contextgevoelige en situatiespecifieke beoordeling mogelijk blijft. Het Hof wijst erop dat de link tussen ernstige tekortkomingen aan de verplichtingen als Belgische burger en gewichtige feiten eigen aan de persoon duidelijk is.

Daarnaast stelt het Hof onder punt 24: “Verweerder verwijst naar de bekommernis om zijn gezin, maar het hof stelt anderzijds toch vast dat verweerder datzelfde gezin vrijwillig heeft verlaten om naar Syrië te trekken, op een ogenblik dat zijn jongste kind nog maar pas geboren was.

Anderzijds is de mogelijk nieuwe verantwoordelijkheid die verweerder ten aanzien van zijn gezin wenst op te nemen niet van aard om afbreuk te doen aan de ernstige tekortkoming die verweerder heeft begaan zijn verplichtingen als Belgische burger: ouderlijke verantwoordelijkheid en verantwoorde sociale burgerzin zijn geen inwisselbare begrippen.”

Verder merken we op dat uit het administratief dossier geen onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in Marokko of elders verhinderen. Zijn echtgenote kan ervoor kiezen om in België te blijven met de kinderen en de contacten te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en periodieke reizen. De vele familieleden in België kunnen zijn echtgenote verder bijstaan in de zorg voor de kinderen, mochten zij beslissen om in België te blijven. Dit zijn enkel en alleen gevolgen te wijten aan betrokkenes eigen acties. Hij kan in die periode via de moderne communicatiemiddelen contact houden met

zijn echtgenote en kinderen. Voor zover het gezin ervoor kiest om verder in België te verblijven, dient opgemerkt te worden dat zij uiteraard in geen geval verplicht worden het land te verlaten. Verder blijkt uit een verslag in het administratief dossier dd. 27.10.2023 dat het gezin steeds van een leefloon heeft geleefd en in een sociale woning woont, en blijkt uit het administratieve dossier dat het gezin reeds gebruik maakt van allerhande ondersteuning om hen vooruit te helpen. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder niet meer in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van de kinderen alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) verder – en al dan niet tijdelijk – alleen te dragen. Zij heeft verblijfsrecht en is moeder van drie Belgische kinderen, zij heeft toegang tot opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor haar kinderen, bijstand door CLB, enz. De kinderen zijn nog voldoende jong om zich tijdelijk opnieuw aan te passen, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat hun lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de – al dan niet tijdelijke – afwezigheid van de vader. Er wordt niet betwist dat de kinderen een band hebben met de vader, echter mede door de leeftijd en het gegeven dat zij dit eerder ook gewoon waren van nauwe banden met hem te onderhouden vanop afstand, is het niet aannemelijk dat er geen minstens even sterke of zelfs veel sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder. Nergens uit het dossier blijkt tot slot, zoals reeds uiteengezet, dat betrokkenes aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkenes aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat de kinderen verder zou kunnen verblijven in België. Niets sluit uit dat de moeder en kinderen verder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Het risico dat er een verstoring voor het evenwicht van de kinderen zou kunnen ontstaan wordt om al deze redenen als zeer laag ingeschat, temeer uit het dossier blijkt dat het gezin reeds zijn weg vond naar tal van hulpverleningsorganisaties voor ondersteuning op maat. Betrokkene kan desgevallend zijn gezin verder intensief ondersteunen van op afstand, zoals hij ook in het verleden vanuit detentie deed, alsook kan hij hen financieel ondersteunen. Daarvoor is een aanwezigheid op het grondgebied niet vereist.

Verder dient opgemerkt te worden dat zijn echtgenote ervoor kan kiezen om zich samen met hun kinderen te voegen in Marokko of een derde land. De moeder – dewelke de dagelijkse zorg steeds heeft opgenomen voor de kinderen en die tot voor kort het Nederlands niet of amper machtig was – heeft hen grootgebracht in haar moedertaal: zo staat onder meer in het verslag M-decreet dd. 18.06.2020 over de zoon O. vermeld dat de moedertaal thuis Arabisch is en O. zich goed kan uitdrukken in het Arabisch.

Met momenten kan hij niet op woorden komen maar het is voor de school onduidelijk of dat komt door zijn tweetaligheid of door een beperkte taalontwikkeling. Ook verder blijken tal van problemen met het gebruik van het Nederlands. Het gegeven dat de kinderen in België geboren zijn of over de Belgische nationaliteit beschikken, is op zich aldus geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen aan het leven in Marokko dan wel in een derde land, voor zover de ouders hen daarin voldoende ondersteunen en omkaderen. Zij zijn jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie en (eventueel) snel een nieuwe taal oppikken.

Er kan dus verondersteld worden dat de taalbarrière geen groot probleem zal vormen voor de kinderen. Daarnaast zijn er in Marokko scholen voor Belgische kinderen, zodoende kan de aanpassing voor de kinderen worden gefaciliteerd.

Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat het inreisverbod van 10 jaar een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL:

Schending van de artikelen 44nonies en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “Vreemdelingenwet”), schending van artikel 5 van het MB van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht.

1. Eerste onderdeel

Verwerende partij nam de beslissing tot oplegging van een inreisverbod voor 10 jaar op basis van artikel 44 nonies van de Vreemdelingenwet.

Deze beslissing werd ondertekend door mevrouw S.H., attaché en ambtenaar klasse 1A.

Overeenkomstig artikel 5 van het MB van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient een beslissing cfr. artikel 44 nonies Vw. echter genomen te worden door een personeelslid dat minstens de functie van adviseur uitoefent, of tot klasse A3 behoort.

In artikel 5 §2 en 3 van het MB van 18 maart 2009 wordt voorzien in twee uitzonderingen op deze regel voor:

- Personeelsleden van de DVZ die minstens de functie van attaché uitoefenen of tot klasse A1 behoren, en bij naam daartoe zijn aangewezen door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of door degene die de managementfunctie -1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, door middel van een gedagtekend en door hem ondertekend schrijven;*
- personeelsleden van het bureau Permanentie van de Dienst Controle Binnenland en Grenzen van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren.*

In het administratief dossier ontbreekt echter elk stuk waaruit blijkt dat mevrouw S.H. op de in artikel 5 van het MB van 18 maart 2009 bepaalde wijze is aangeduid om een inreisverbod van 10 jaar op te leggen op basis van artikel 44 nonies Vw. Voorts blijkt het niet uit de bestreden beslissing of het administratief dossier dat mevrouw S.H. een attaché is die deel uitmaakt van het bureau Permanentie.

Vermits niet blijkt dat de bestreden beslissing werd getroffen door een daartoe gemachtigde ambtenaar, dient ze ook om die reden te worden vernietigd.

2. Tweede onderdeel

De bestreden beslissing werd samen met het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Verzoeker diende tevens een beroep tot schorsing en nietigverklaring in tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij schendt met het bevel om het grondgebied te verlaten namelijk onder meer artikel 7, 44 ter en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten zal ook een impact hebben op het bestreden inreisverbod.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State is er immers geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225 871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227 898).

Verzoeker wenst ook te verwijzen naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar het bestreden inreisverbod verwijst en waarop dit inreisverbod is gebaseerd:

“ De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.” (eigen markering)

Uit artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk de samenhang tussen de beslissing tot verwijdering en het inreisverbod.

Het bestreden inreisverbod steunt op de beslissing tot verwijdering dd. 25/10/2024, hetgeen ook expliciet bevestigd wordt in dit bestreden inreisverbod in de volgende bewoording:

“De beslissing tot verwijdering van 25.10.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.”

Voorts blijkt de samenhang tussen beide beslissingen uit het feit dat ze beiden op dezelfde datum door verwerende partij werden genomen, en ook samen op hetzelfde moment aan verzoeker werden betekend.

Bij een vernietiging van de beslissing tot verwijdering dd. 25/10/2024, die gepaard ging met het bestreden inreisverbod, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen. Indien de beslissing tot verwijdering dd. 25/10/2024, waarop het bestreden inreisverbod expliciet steunt, vernietigd wordt, kan het bestreden inreisverbod niet langer staande blijven, waardoor deze evenzeer moet worden vernietigd.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, om het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig werd opgelegd of niet (RvV nr. 134 794 van 9 december 2014; RvV nr. 136 564 van 19 januari 2015; RvV nr. 161 548 van 8 februari 2016).

We kunnen het volgende concluderen. Uit de rechtspraak van de Raad van State (zie supra) en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet volgt dat een inreisverbod steeds samen dient te gaan met een beslissing tot verwijdering. Bij een vernietiging van deze beslissing tot verwijdering, kan het inreisverbod dan ook niet langer staande blijven, aangezien dit een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet zou betekenen. Voorts kan men het bezwaarlijk een zorgvuldige handelwijze van verwerende partij noemen, waardoor ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

3. Derde onderdeel

De bestreden beslissing wordt door verwerende partij gefundeerd op artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval. [...]”

Dit artikel is een omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

[...]”

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)”

De terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat “beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...).”

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij het evenredigheidsbeginsel respecteerde.

Verwerende partij heeft de mogelijkheid om een inreisverbod van 1 dag tot 10 jaar op te leggen, maar koos voor de maximumtermijn van 10 jaar.

De motivering van de bestreden beslissing is echter geenszins afdoende, en kan niet onderbouwen waarom er voor de maximumtermijn van 10 jaar werd gekozen.

Verwerende partij beroept zich ter rechtvaardiging van een inreisverbod met de maximumduur van 10 jaar, op het gedrag van verzoeker dat de openbare orde ‘kan’ schaden.

In de bestreden beslissing zelf geeft verwerende partij aan dat er slechts sprake kan zijn van een ernstige bedreiging is voor de openbare orde wanneer er een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde/nationale veiligheid.

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest : “het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.” Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt. Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak).

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is evenmin voldoende om tot een uitwijzingsbeslissing te komen, zelfs al gaat het om ernstige criminele feiten. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan – een louter hypothetische kans volstaat niet.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de strafrechtelijke feiten die plaatsvonden tussen respectievelijk 29 april 2011 en 12 maart 2014; en tussen 13 januari 2010 en 24 november 2010, en waarvoor verzoeker terecht correctioneel werd veroordeeld, kunnen de motieven in de bestreden beslissing deze niet schragen.

Bij haar onderzoek naar de vraag of er sprake is van dwingende redenen van nationale veiligheid, en of het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, ging verwerende partij op verschillende vlakken onzorgvuldig en kennelijk onredelijk te werk.

3.2. In de bestreden beslissing geeft verwerende partij in eerste instantie een overzicht van de strafrechtelijke feiten die verzoeker pleegde, en waarvoor hij correctioneel werd veroordeeld. Deze feiten worden niet betwist.

Een loutere verwijzing naar deze strafrechtelijke feiten op zich, die zich ondertussen meer dan tien jaar geleden afspeelden, volstaat niet voor de toepassing van artikel 43 Vw. (zie supra)

3.3. Vervolgens verwijst verwerende partij naar de rapporten van het Coördinatieorgaan voor de Dreigingsanalyse (hierna: het OCAD) van 5 april 2024 en 21 juni 2024 met betrekking tot verzoeker.

Verzoeker vormt volgens de zeer recente analyses van het OCAD geen bedreiging meer.

Op 20 november 2023 kende het OCAD in haar dreigingsanalyse een dreigingsniveau 1 toe.

Op 5 april 2024 kende het OCAD na een nieuwe analyse opnieuw een dreigingsniveau 1 toe. (zie administratief dossier)

Cfr. artikel 11 § 6 van het KB van 28/11/2006 tot uitvoering van de wet van 10 juli 2006 betreffende de analyse van de dreiging kent het OCAD niveau 1 [of laag] toe “indien blijkt dat de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse niet bedreigd is.”

Op 21 juni 2024 besloot het OCAD zelfs om verzoeker niet langer op te volgen.

Verwerende partij gaat kennelijk onredelijk en onzorgvuldig te werk, en kent onvoldoende gewicht toe aan deze conclusies van het OCAD.

Verwerende partij motiveert als volgt over de dreigingsanalyses van het OCAD:

[...]

Om te beginnen is het Coördinatieorgaan voor de Dreigingsanalyse oftewel het OCAD dé autoriteit in België op het vlak van dreigingsanalyses. De dienst werd net met dit specifieke doel opgericht.

Er dient dan ook een groot gewicht te worden toegekend aan de vaststellingen die het OCAD heeft gedaan (onder meer op 20 november 2023, 5 april 2024 en 21 juni 2024) omtrent de dreiging die actueel uitgaat van verzoeker. Het OCAD ging niet over één nacht ijs, maar voerde meerdere dreigingsanalyses uit.

Uw Raad bevestigde dit principe in arrest nr. 243 788 van 9 november 2020:

“De motivering van de bestreden beslissing leert de Raad dat verweerder zich, om te besluiten dat verzoeker nog een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, in belangrijke mate heeft gebaseerd op een verslag dat, op 20 februari 2020, werd opgesteld door het OCAD. Dit is een dienst die specifiek werd opgericht om punctuele en strategische dreigingsanalyses te maken. Het is dan ook niet incorrect of kennelijk onredelijk om een groot gewicht te geven aan de vaststellingen die door deze gespecialiseerde dienst werden gedaan omtrent de dreiging die actueel uitgaat van verzoeker.” (eigen markerings)

Ook in arrest nr. 242 985 van 26 oktober 2020 spreekt Uw Raad over het feit dat het OCAD is opgericht om te beoordelen of er dreiging van een persoon uitgaat:

“het OCAD – een instantie die specifiek werd opgericht om te beoordelen of er dreiging van een persoon uitgaat –“

Wat OCAD doet is net bekijken of iemand nog risico vormt of niet. Dit wordt bevestigd in artikel 11 § 6 van het KB van 28/11/2006 tot uitvoering van de wet van 10 juli 2006 betreffende de analyse van de dreiging:

“Iedere evaluatie zal het niveau van de dreiging bepalen door zich te steunen op een beschrijving van de ernst en de waarschijnlijkheid van het gevaar of van de dreiging.

De verschillende dreigingsniveaus zijn :

1° het « Niveau 1 of LAAG » indien blijkt dat de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse niet bedreigd is;

2° het « Niveau 2 of GEMIDDELD » indien blijkt dat de dreiging tegen de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse weinig waarschijnlijk is;

3° het « Niveau 3 of ERNSTIG » indien blijkt dat de dreiging tegen de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse mogelijk en waarschijnlijk is;

4° het « Niveau 4 of ZEER ERNSTIG » indien blijkt dat de dreiging tegen de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse ernstig en zeer nabij is.” (eigen markering)

En artikel 3 van het KB van 28/11/2006:

HOOFDSTUK II. - De gegevensbank van het OCAD

Art. 3. De specifieke doeleinden van de gegevensbank bestaat in het :

1° te gepasten tijde evalueren van de dreiging;

2° identificeren of lokaliseren van de dreiging alsook de personen, de groeperingen, de voorwerpen of de gebeurtenissen die mogelijk een dreiging inhouden;

3° [..];

4° voorstellen van de historiek van de antecedenten van de personen, de groeperingen en de voorwerpen die mogelijk een dreiging inhouden;

Het OCAD oordeelde dat verzoeker geen dreiging meer vormde.

De DVZ legde deze analyse van het OCAD naast zich neer, of kent hier minstens onvoldoende gewicht aan toe, en gaat daarbij kennelijk onredelijk en onzorgvuldig te werk.

Vooreerst is het OCAD een meer gespecialiseerde dienst dan de DVZ wanneer het neerkomt op het inschatten van de dreiging die van iemand uitgaat. Aan de conclusies op zich van het OCAD moet dan ook meer gewicht worden toegekend dan aan een eigen analyse van de DVZ.

Zeker nu beiden tot een tegengestelde conclusie komen, waarbij het OCAD recent aangeeft dat er van verzoeker geen dreiging meer uitgaat, terwijl de DVZ net poneert dat verzoekers gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dient voorrang gegeven te worden aan de analyse van de meer gespecialiseerde dienst.

De correctionele feiten die verzoeker pleegde tot april 2014 speelden zich af binnen het kader van terrorisme. Laat dit nu net hetgeen zijn waarin het OCAD gespecialiseerd is. Verzoeker maakte zich niet schuldig aan andere correctionele feiten (drugs, etc).

De argumenten die verwerende partij aanhaalt in haar poging om de conclusies van het OCAD te aan de kant te schuiven, zijn daarbij niet draagkrachtig. Verwerende partij haalt samengevat de volgende zaken aan:

- Het feit dat verzoeker zich correct gedraagt biedt geen garantie dat verzoeker het radicaal islamitisch gedachtengoed definitief achter zich heeft gelaten;*
- Verzoeker staat nog onder voorwaarden, waaronder de voorwaarde om geen feiten van openbare orde te plegen;*
- Mogelijkerwijze draait verzoeker de autoriteiten een rad voor de ogen, ‘dat zou immers niet de eerste keer zijn’. Verwerende partij verwijst daarbij naar het feit dat verzoeker een tijd ondergedoken leefde na zijn terugkeer uit Syrië in 2013.*
- Verwerende partij verwijst naar de ernst van de feiten, en het feit dat verzoeker vrij is onder voorwaarden, en dus nog bezig is met zijn strafuitvoering en strikt opgevolgd wordt door Justitie;*
- OCAD moet rekening houden met ‘criteria die wettelijk zijn vastgelegd’, en als een persoon niet meer aan die criteria voldoet, moet deze geschrapt worden uit de gemeenschappelijke gegevensbank;*
- Het is niet uitgesloten dat verzoeker zich enkel aan de voorwaarden houdt omdat hij strikt wordt opgevolgd door een justitie-assistent;*
- Het is in verzoekers eigen belang om zich aan deze voorwaarden te houden, om een gunstige strafmodaliteit te behouden.*
- De twee strafrechtelijke veroordelingen, en het ‘feit dat verzoeker recidiveerde’;*

- Het 'feit dat de strafuitvoeringsrechtbank strenge voorwaarden oplegde, vormt een indicatie dat dit rechtscollege aanneemt dat er nog een risico bestaat dat verzoeker nogmaals van het rechte pad afraakt';
- Het feit dat een eerste arrestatie in 23/10/2010 tot 29/04/2011 verzoeker niet heeft weerhouden om onmiddellijk nieuwe feiten te plegen.

Verwerende partij concludeert als volgt samen in de bestreden beslissing: "Het feit dat verzoeker zich, nadat hij een tweede maal is veroordeeld, op een ogenblik dat hij weet dat hij van zeer nabij wordt opgevolgd, correct gedraagt houdt niet in dat het heden onredelijk zou zijn om te besluiten dat hij, gelet op zijn vroegere gedragingen en het feit dat hij recidiveerde, actueel nog steeds als een ernstige bedreiging voor te samenleving dient te worden aanzien."

Verwerende partij ziet hierbij echter over het hoofd dat het OCAD, als gespecialiseerde dienst die analyses maakt van de waarschijnlijkheid van de dreiging die uitgaat van personen zoals verzoeker, met al deze elementen die verwerende partij oplijst, vanzelfsprekend rekening heeft gehouden in haar analyse.

Het tegendeel zou merkwaardig zijn.

Men kan niet ernstig voorhouden dat het OCAD, als dé expert ter zake in België, in haar analyse van de dreiging die uitgaat van verzoeker geen rekening heeft gehouden met de ernst van de correctionele feiten en zijn traject de afgelopen tien jaar (waaronder het feit dat verzoeker een tijd onderdook); de correctionele arresten; de beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank en de exacte voorwaarden die werden opgelegd aan verzoeker; het feit dat hij vrij is onder voorwaarden op zich; het actuele gedachtengoed van verzoeker; de vraag of verzoeker al dan niet oprecht is of enkel doet alsof, en daarmee samenhangend de vraag of het al dan niet enkel omwille van een strikte opvolging is dat verzoeker op het rechte pad blijft.

Men mag redelijkerwijze aannemen dat de gespecialiseerde dienst ter zake, namelijk het Coördinatieorgaan voor de Dreigingsanalyse, in haar besluitproces rekening houdt met alle relevante elementen die nodig zijn om het niveau van de dreiging te kunnen bepalen. Men mag daarnaast ook aannemen dat het OCAD beter geplaatst is dan de DVZ om in te schatten welke factoren relevant zijn, en welke niet, bij het bepalen van de actuele dreiging van personen.

Illustratief hiervoor is het feit dat de DVZ een ondersteunende dienst is van het OCAD, die samen met talrijke andere diensten relevante informatie ter beschikking stelt aan het OCAD, waarop vervolgens het OCAD haar dreigingsanalyses baseert.

Ten overvloede wil verzoeker nog opmerken dat uit het loutere feit dat in de verslagen van de dreigingsanalyses van het OCAD bepaalde factoren die verwerende partij vermeldt, niet expliciet worden aangehaald (zoals bv. 'het doen alsof' waarover verwerende partij spreekt), niet betekent dat het OCAD in haar analyse zelf hiermee geen rekening heeft gehouden.

Verwerende partij gaat onzorgvuldig te werk, en de motieven van de bestreden beslissing zijn kennelijk onredelijk waar verwerende partij meent dat het OCAD met de door verwerende partij opgelijste -evidente – zaken geen rekening zou hebben gehouden, terwijl het OCAD net dé expert ter zake is (in tegenstelling tot verwerende partij). Verwerende partij wijst de conclusies van het OCAD, waarbij deze gespecialiseerde dienst sinds 20 november 2023 in drie opeenvolgende analyses expliciet aangeeft dat verzoeker niet bedreigend is, op lichtzinnige en voorbarige wijze van de hand.

3.4. Waar verwerende partij nog aanhaalt dat het OCAD rekening moet houden met 'criteria die wettelijk zijn vastgelegd', en dat als een persoon niet meer aan die criteria voldoet, deze geschrapt worden uit de gemeenschappelijke gegevensbank, overtuigen de motieven in de bestreden beslissing evenmin, en gaat verwerende partij kennelijk onredelijk en onzorgvuldig te werk.

Om te beginnen weerlegt dit niet de twee eerdere analyses van het OCAD, nl. van 20 november 2023 en 5 april 2024, toen verzoeker nog wel was opgenomen in de gemeenschappelijke gegevensbank, en toen het OCAD twee maal een dreigingsniveau 1 oftewel 'laag' toekende, wat wil zeggen dat de persoon niet bedreigend is. (artikel 11 § 6 van het KB van 28/11/2006)

Daarnaast is het interessant om te kijken naar de criteria waarover verwerende partij spreekt, en die zijn vastgelegd in het KB betreffende de gemeenschappelijke gegevensbank Foreign Terrorist Fighters van 21 juli 2016.

Artikel 6 van dit KB legt de criteria vast waaronder het OCAD iemand kan opnemen in de gemeenschappelijke gegevensbank:

Art. 6 § 1. De in de gegevensbank F.T.F. verwerkte persoonsgegevens zijn :

1° de identificatiegegevens met betrekking tot de personen die in België verblijven of verbleven hebben, die al dan niet de Belgische nationaliteit bezitten en die zich, met het oog om zich bij terroristische groeperingen aan te sluiten of deze actief of passief steun te verlenen, in een van de volgende situaties bevinden :

- a) ze zijn naar een jihadistische conflictzone afgereisd;
- b) ze hebben België verlaten om naar een jihadistische conflictzone af te reizen;
- c) ze zijn naar België onderweg of naar België teruggekeerd na afgereisd te zijn naar een jihadistische conflictzone;
- d) ze werden gewild of ongewild verhinderd om naar een jihadistische conflictzone af te reizen;
- e) ze hebben de intentie om naar een jihadistische conflictzone af te reizen, op voorwaarde dat deze intentie aangetoond wordt door ernstige aanwijzingen;

2° de identificatiegegevens met betrekking tot de personen ten aanzien van wie er ernstige aanwijzingen bestaan dat zij de criteria bedoeld in 1° kunnen vervullen;

3° de gerechtelijke of administratieve gegevens, de gegevens van gerechtelijke politie, de gegevens van bestuurlijke politie en de niet-gecalificeerde inlichtingen met betrekking tot de in 1° en 2° bedoelde personen, die overeenkomstig de wet verwerkt worden door de basisdiensten en de partnerdiensten die de gegevensbank F.T.F. overeenkomstig artikel 7 voeden en die toereikend ter zake dienend en niet overmatig zijn in het licht van de opdrachten bedoeld in artikel 44/2, § 2 van de wet op het politieambt en de doeleinden bedoeld in artikel 44/11/3bis, § 2 van de wet op het politieambt;

4° de identificatiegegevens of de identificatiecodes van de personen die over een toegang tot de gemeenschappelijke gegevensbank beschikken. § 2. De verantwoordelijke voor de verwerking bedoeld in artikel 44/11/3bis § 1 van de wet op het politieambt zal in diens voorafgaande aangifte bedoeld in artikel 44/11/3bis § 3 van diezelfde wet, de gegevens aanduiden zoals die worden bedoeld in § 1 die elke dienst die de gegevensbank F.T.F. voedt, dient over te maken.' (eigen markering)

Verzoeker is naar België teruggekeerd na afgereisd te zijn naar een jihadistische conflictzone. Deze voorwaarde is bijgevolg vervuld.

Het tweede criterium dat vervuld moet zijn vooraleer het OCAD iemand kan opnemen in de gemeenschappelijke gegevensbank, is zich 'bij een terroristische groepering aansluiten of deze actief of passief steun verlenen' (art. 6 § 1, 1° KB 21 juli 2016).

Artikel 13 van het KB van 21 juli 2016 bepaalt dan weer wanneer iemand geschrapt wordt door OCAD uit de gemeenschappelijke gegevensbank:

Art. 13. De persoonsgegevens bedoeld in artikel 6 § 1 en de er op betrekking hebbende informatie worden bijgehouden in de gegevensbank F.T.F. overeenkomstig de bepalingen van artikel 44/11/3bis § 5 van de wet op het politieambt.

Wat de persoonsgegevens bedoeld in artikel 6 § 1, 2° en de er op betrekking hebbende informatie echter betreft, bedraagt de maximale bewaartermijn 6 maanden, te rekenen vanaf hun registratie.

Op het einde van deze termijn, worden ze gewist wanneer ze niet beantwoorden aan de criteria van artikel 6 § 1, 1°.

Uit dit artikel blijkt dat iemand gewist wordt door het OCAD uit de gemeenschappelijke gegevensbank, indien deze zich niet (langer) bij een terroristische groeperingen wenst aan te sluiten of deze actief of passief steun te verlenen. (het andere criterium, nl. terugkeerd naar België na afgereisd te zijn naar een jihadistische conflictzone, blijft bij verzoeker natuurlijk vervuld, verzoeker kan het verleden niet uitwissen).

Volgens de inschatting van het OCAD, na twee maal verzoeker het dreigingsniveau 1 oftewel 'laag' te hebben toegekend (wat wil zeggen dat de persoon niet bedreigend is), heeft verzoeker niet de intentie om zelfs maar passief steun te verlenen aan een terroristische organisatie. Daarom werd verzoeker geschrapt uit de gemeenschappelijke gegevensbank.

Verwerende partij gaat kennelijk onredelijk te werk door deze schrapping uit de gemeenschappelijke gegevensbank weg te relativeren door een verwijzing naar de wettelijke criteria die het OCAD moet respecteren. Deze criteria echter bepalen net dat iemand geschrapt dient te worden wanneer deze niet langer een risico vormt om zich schuldig te maken aan zelfs maar passieve steun aan een terroristische organisatie. Uit deze schrapping door het OCAD blijkt wel degelijk dat verzoeker volgens deze gespecialiseerde dienst niet langer een risico vormt op het vlak van terrorisme.

Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat het OCAD niet enkel de categorie Foreign Terrorist Fighter opvolgt, maar ook verschillende andere risico-categorieën:

- *Foreign Terrorist Fighters (FTF's): personen die naar een conflictgebied zijn vertrokken om er een terreurgroep te vervoegen of hiervan terugkeerden, of waarbij het vertrek is verhinderd of die de intentie hebben om dit te doen (opgenomen sinds de oprichting van de GGB in 2016);*
- *Homegrown Terrorist Fighters (HTF's): personen die niet de intentie hebben om naar een terreurorganisatie in het buitenland te vertrekken, maar die verkiezen om hier terroristische acties te plegen of om ze te ondersteunen (toegevoegd op basis van het KB van 23/04/2018);*
- *Haatpropagandisten (HP's): personen die het gebruik van geweld willen rechtvaardigen omwille van ideologische doeleinden. Met hun invloed willen ze hun omgeving doen radicaliseren en schade toebrengen aan de rechtstaat (toegevoegd op basis van het KB van 23/04/2018);*
- *Potentieel Gewelddadige Extremisten (PGE's): personen met extremistische opvattingen die ze eventueel willen concretiseren via geweld, maar die nog geen concrete stappen daartoe hebben ondernomen (toegevoegd op basis van het KB van 20/12/2019);*
- *Terrorismeveroordeelden (TV's): personen die veroordeeld, geïnterneerd of onder beschermingsmaatregel geplaatst zijn voor terrorisme in België of in het buitenland (toegevoegd op basis van het KB van 20/12/2019).*

Mocht het OCAD van mening zijn dat verzoeker niet langer als een Foreign Terrorist Fighter kan beschouwd worden, maar ondertussen een haatpropagandist of potentieel gewelddadige extremist is (nl. iemand met een extremistische opvatting die deze eventueel wil concretiseren via geweld, en die niet per sé in groepsverband handelt), dan had het OCAD verzoeker onder deze andere categorie opgenomen in de gemeenschappelijke gegevensbank. Ook een dubbel

statuut is mogelijk, waarbij het OCAD meent dat iemand binnen verschillende risicocategorieën valt. De gemene deler van al deze categorieën zijn extremisme en de intentie tot geweld.

Uit de schrapping van verzoeker uit de gemeenschappelijke gegevensbank van het OCAD blijkt dat verzoeker volgens het OCAD ook niet binnen één van deze andere risico-categorieën valt.

Indien verwerende partij meent dat er een ander risico is, buiten de extremistische of terroristische context, dan had verwerende partij dit moeten motiveren. Elk motief in de bestreden beslissing hieromtrent ontbreekt echter.

Daarbij komt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan correctionele feiten tussen 13 januari 2010 en 12 maart 2014, steeds en uitsluitend binnen een terroristische/extremistische context.

Verzoeker heeft voordien, en ook nadien, zich niet schuldig gemaakt aan correctionele feiten of schendingen van de openbare orde in de ruime zin in een andere context (bv. druggerelateerd, snel geldgewin, etc).

Het OCAD is gespecialiseerd in het inschatten van een dreigingsrisico van personen gelinkt aan terrorisme. Doordat verzoeker nooit eerder met politie of justitie in aanraking kwam in een andere context, zijn de conclusies van het OCAD omtrent de dreiging die verzoeker vormt, doorslaggevend. De motieven van de bestreden beslissing zijn dan ook kennelijk onredelijk waar ze de schrapping door OCAD trachten weg te relativiseren met een verwijzing naar 'criteria die wettelijk zijn vastgelegd'.

3.5. Ten overvloede wenst verzoeker nog in te gaan op de specifieke punten die verwerende partij aanhaalt, waar ze op kennelijk onredelijke wijze tracht tegen de analyse van het OCAD in te motiveren dat verzoeker wel degelijk een actueel gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid vormt.

3.5.1. 'Het feit dat verzoeker zich correct gedraagt biedt geen garantie dat verzoeker het radicaal islamitisch gedachtengoed definitief achter zich heeft gelaten'

In eerste instantie gaat deze stelling van verwerende partij in tegen de stukken in het administratief dossier, en meer bepaald de analyse van het OCAD dd. 5 april 2024:

"Sinds zijn terugkeer uit Syrië lijkt hij afstand genomen te hebben van het salafi-jihadi gedachtengoed dat hij destijds huldigde.

Hij geeft aan gedesillustioneerd te zijn door zijn verblijf in Syrië en zou inzicht gekregen hebben in zijn radicaliseringsprocessen, wat maakt dat hij de extremistische en gewelddadige ideologie niet langer aanhangt, noch goedkeurt. Het geloof neemt nog steeds een belangrijke plaats in het leven van M. S. in, maar niet meer in een problematische of extremistische vorm.” (eigen markering)

Niet alleen gaan de motieven van verwerende partij hier in tegen de stukken in het administratief dossier, vererende partij hanteert tevens een foutief uitgangspunt. Verwerende partij verwacht dat verzoeker aantoont dat zijn gedachtengoed definitief veranderd is. Dit is echter een onmogelijke opdracht: wat in iemands hoofd omgaat, kan nooit met 100 % zekerheid worden aangetoond. Verwerende partij gaat dan ook kennelijk onredelijk te werk door te verwachten dat verzoeker garanties kan bieden dat zijn gedachten definitief zijn veranderd. Dit is een onredelijk hoge bewijslast, waaraan iemand simpelweg niet kan voldoen. Los daarvan gaat het niet om verzoekers gedachten, maar wel zijn gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging moet vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

3.5.2. ‘Mogelijkerwijze draait verzoeker de autoriteiten een rad voor de ogen; ‘dat zou immers niet de eerste keer zijn’. Verwerende partij verwijst daarbij naar het feit dat verzoeker een tijd ondergedoken leefde na zijn terugkeer uit Syrië in 2013.’

En

‘Het is niet uitgesloten dat verzoeker zich enkel aan de voorwaarden houdt omdat hij strikt wordt opgevolgd door een justitie-assistent’

En

‘Het is in verzoekers eigen belang om zich aan deze voorwaarden te houden, om een gunstige strafmodaliteit te behouden.’

Zoals eerder aangevoerd mag men er vanuit gaan dat het OCAD, net gezien haar expertise, in haar analyses rekening houdt met sociaal wenselijk gedrag en uitingen (het ‘doen alsof’ waarnaar verwerende partij verwijst). Het tegendeel zou zorgwekkend zijn.

Illustratief voor het feit dat het OCAD betrokkenen niet blind op hun woord gelooft, en zich bewust is van het bestaan van sociaal wenselijk uitingen en gedrag (en dit wel degelijk meeneemt in haar analyses, zoals men redelijkerwijze ook mag verwachten), is RvV arrest nr. 310 509 van 26 juli 2024:

“Door toe te lichten dat verweerder in de bestreden beslissing ook de inhoud weergeeft van een verslag van het Coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse (hierna: het OCAD) dat reeds dateert van 2020 en er ondertussen verscheidene verslagen zijn die een genuanceerder beeld van hem schetsen, toont verzoeker niet aan dat werd uitgegaan van een incorrecte feitenvinding. Een volledige lezing van de bestreden beslissing leert immers dat verweerder ook andere documenten, van meer recente datum, in aanmerking nam. De verwijzing naar het OCAD-verslag uit 2020 laat toe de positieve evoluties die ondertussen werden vastgesteld wat te kaderen. Ondanks deze positieve evoluties stelt het OCAD, in zijn meest recente verslag van 13 november 2023, verzoeker nog steeds in te schalen onder een dreigingsniveau 2 (matig). Het OCAD heeft duidelijk aangegeven dat verzoeker op verschillende risico-domeinen positief is geëvolueerd, maar heeft hierbij ook enig voorbehoud gemaakt. In het verslag van 13 november 2023 wordt immers ook gewezen op verzoekers persoonlijkheidsproblematiek en geduid dat het, gelet op de artificiële setting van zijn detentie, moeilijk in te schatten is “in welke mate er sprake is van sociaal wenselijke uitingen en gedrag.” Het OCAD gaf ook aan dat kan worden geconcludeerd dat verzoeker zich actueel niet meer bezighoudt met actief proselitisme en de verspreiding van een gedachtengoed dat geweld goedkeurt, maar wijst ook op verzoekers blijvende frustraties en zijn zwaarwichtig verleden en stelt dat “er nog nood [blijft] aan een slag om de arm, met het oog op de bevestiging van deze positieve evolutie na een eventuele terugkeer in de maatschappij”. Hieruit blijkt dat het OCAD niet zonder meer overtuigd is dat er actueel totaal geen risico op schendingen van de openbare orde of de nationale veiligheid van verzoeker meer uitgaat. Verzoekers stelling dat het OCAD er schijnbaar geen bezwaar tegen heeft dat hij zich re-integreert in de maatschappij, wat impliceert dat hem een verblijfstitel kan worden afgegeven, is een eigen interpretatie. Het feit dat het OCAD aangeeft dat het ontbreken van een risico op schendingen van de openbare orde of de nationale veiligheid pas echt zal kunnen worden vastgesteld na een terugkeer in de samenleving laat de Raad slechts toe te constateren dat deze gespecialiseerde dienst het gevaar voor nieuwe inbreuken, bij het intreden in de samenleving, niet volledig uitsluit.”

In dit voorbeeld kwam het OCAD tot de conclusie dat het moeilijk in te schatten was in welke mate er sprake was van sociaal wenselijke uitingen en gedrag. Het OCAD kende een dreigingsniveau 2 toe, en schrapte deze betrokkene dus niet blind uit de gemeenschappelijke gegevensbank.

De verwijzing van verwerende partij naar het feit dat verzoeker een periode ondergedoken leefde, is voorts niet dienstig. Uit het feit dat verzoeker ondergedoken leefde, kan men niet afleiden dat verzoeker geen lessen heeft getrokken uit zijn gevangenisstraf en deradicaliseringstraject.

3.5.3. Verwerende partij verwijst daarnaast naar de ernst van de feiten, en het feit dat verzoeker vrij is onder voorwaarden, en dus nog bezig is met zijn strafuitvoering en strikt opgevolgd wordt door Justitie.

Zoals eerder reeds gesteld, is het OCAD op de hoogte van de ernst van de feiten, en werd dit betrokken in de dreigingsanalyse.

Verwerende partij laat uitschijnen dat het feit dat verzoeker nog onder voorwaarden staat en bijgevolg nog steeds bezig is met zijn strafuitvoering, aantoont dat hij nog steeds een risico zou vormen voor de openbare orde.

Verwerende partij gaat er echter aan voorbij dat er verschillende strafdoeleinden zijn. Naast het wegnemen van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging, gaat het met name om "vergelding, het geven van uiting aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, het bevorderen van probleemoplossing en herstel van de door het misdrijf berokkende schade en het bevorderen van de maatschappelijke integratie van de dader."

Het feit dat verzoeker nog bezig is met zijn strafuitvoering heeft betrekking op de andere strafdoeleinden en toont daarom niet noodzakelijk aan dat verzoeker nog een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging voor de samenleving vormt.

Integendeel, verzoeker is net voorwaardelijk in vrijheid gesteld net omdat er een laag risico op recidive is en omdat hij geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De voorwaardelijke invrijheidstelling is namelijk aan strikte voorwaarden onderworpen.

Artikel 25 van de Wet Externe Rechtspositie bepaalt het volgende

"§ 1. De voorwaardelijke invrijheidstelling wordt toegekend aan elke veroordeelde tot één of meerdere vrijheidsstraffen waarvan het uitvoerbaar gedeelte drie jaar of minder bedraagt, voor zover de veroordeelde één derde van deze straffen heeft ondergaan en indien hij voldoet aan de in artikel 28, § 1, bedoelde voorwaarden.

§ 2. De voorwaardelijke invrijheidstelling wordt toegekend aan elke veroordeelde tot één of meer vrijheidsstraffen waarvan het uitvoerbaar gedeelte meer dan drie jaar bedraagt voor zover de veroordeelde :

a) hetzij één derde van deze straffen heeft ondergaan [...];

[...]

en indien hij voldoet aan de in de artikelen 47, § 1, en 48, bedoelde voorwaarden, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vijfde lid, of 344, vijfde lid, van het Wetboek van strafvordering."

Artikel 47, §1 Wet Externe Rechtspositie bepaalt het volgende:

"§ 1. Met uitzondering van de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering en met uitzondering van de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen, kunnen de door Titel V bepaalde strafuitvoeringsmodaliteiten aan de veroordeelde worden toegekend voor zover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan men niet tegemoet kan komen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Deze tegenaanwijzingen hebben betrekking op :

1° de afwezigheid van vooruitzichten op sociale reclassering van de veroordeelde;

2° het risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten;

3° het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen;

4° de houding van de veroordeelde ten aanzien van de slachtoffers van de misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid;

[1 5° ...]1

[3 6° de door de veroordeelde geleverde inspanningen om de burgerlijke partij te vergoeden, rekening houdend met de vermogenssituatie van de veroordeelde zoals die door zijn toedoen is gewijzigd sinds het plegen van de feiten waarvoor hij veroordeeld is.]3" (eigen benadrukking)

Artikel 48 Wet Externe Rechtspositie bepaalt het volgende:

“Behalve voor de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering [1 en behalve voor de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen]1 dient het dossier van de veroordeelde een sociaal reclasseringsplan te bevatten waaruit de perspectieven op reclassering van de veroordeelde blijken.”

Vooraleer er een voorwaardelijke invrijheidstelling kan toegekend worden, moet de SURB er zich van vergewissen dat er in hoofde van de veroordeelde vooruitzichten zijn op sociale reclassering, er geen risico bestaat op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten, dat er geen risico bestaat dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen, dat de veroordeelde een passende houding aanneemt ten aanzien van de slachtoffers van de misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid, en dat de veroordeelde inspanningen doet om de burgerlijke partij te vergoeden.

Toen verzoeker op 17 februari 2023 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld, was er volgens de SURB aldus geen risico dat verzoeker nieuwe ernstige feiten zou plegen, maar dat er integendeel sprake was van een passende houding ten aanzien van de slachtoffer van zijn misdrijven, i.e. schuldinzicht hebben en spijt betuigen voor de mogelijke maatschappelijke schade die hij door de eerder gepleegde feiten heeft veroorzaakt.

De SURB was op 17 februari 2023 aldus van oordeel dat verzoeker geen risico voor de samenleving vormde.

Verzoeker kan bijgevolg niet inzien hoe verwerende partij, met minder kennis over de toepasselijke regelgeving en minder kennis van verzoekers strafdossier, tot de conclusie kan komen dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”

Ook het feit dat verzoeker ‘strikt wordt opgevolgd’ toont niet noodzakelijk aan dat hij nog een werkelijke, actuele en voldoende ernstig gevaar vormt. Dat verzoeker opgevolgd wordt, is logisch en begrijpelijk gezien de aard van de feiten waarvoor hij veroordeeld werd. Een strikte opvolging zorgt er echter net voor dat de kans dat verzoeker terug het verkeerde pad opgaat kleiner wordt. Net uit het feit dat er uit de strikte opvolging geen signalen naar boven komen dat er een risico is dat verzoeker zou hervallen, kan afgeleid worden dat geen werkelijke, actuele en voldoende ernstig gevaar vormt voor de samenleving. Er kan namelijk redelijkerwijze van uit gegaan worden dat wanneer er dergelijke signalen zouden zijn, dat alle alarmbellen afgaan en het OCAD hier onmiddellijk van wordt ingelicht, hetgeen niet gebeurd is in casu.

3.5.4 Verwerende partij verwijst daarnaast naar de twee strafrechtelijke veroordelingen, het ‘feit dat verzoeker recidiveerde’, en het feit dat een eerste arrestatie in 23/10/2010 tot 29/04/2011 verzoeker niet heeft weerhouden om onmiddellijk nieuwe feiten te plegen.

Zoals eerder reeds gesteld, is het OCAD eveneens op de hoogte van verzoekers twee strafrechtelijke veroordelingen, en het feit dat verzoeker recidiveerde. Het bracht deze elementen reeds in rekening bij haar beoordeling dat het dreigingsniveau dat van verzoeker uitging laag (i.e. niet bedreigend) was en haar beoordeling bij het schrappen van verzoeker uit de gemeenschappelijke gegevensbank.

Daarnaast dateren de laatste feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd reeds van maart 2014, meer dan 10 jaar geleden. Sindsdien heeft verzoeker een positief traject afgelegd - wat niet betwist wordt door verwerende partij – hetgeen uiteindelijk leidde tot de voorwaardelijke invrijheidsstelling en de dreigingsanalyses die het OCAD maakte.

Verzoeker betwist niet dat hij tweemaal veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten. Verzoeker betwist wel de kwalificatie ‘recidive’ die door verwerende partij wordt gehanteerd. Zowel de feiten die aanleiding gaven tot de eerste veroordeling van het Hof van Beroep van Antwerpen als de feiten die aanleiding gaven tot de tweede veroordeling door het Hof van Beroep te Gent vonden plaats voor de eerste veroordeling van verzoeker.

Uit artikel 54 e.v. van het Strafwetboek blijkt echter dat er slechts sprake kan zijn van ‘recidive’ of ‘wettelijke herhaling’ indien de betrokkene gelijkaardige feiten pleegt nadat hij reeds is veroordeeld. Noch in het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen, noch in het arrest van het Hof van Beroep te Gent is er daarom sprake van wettelijke herhaling.

Het argument van verwerende partij dat verzoeker nog steeds een bedreiging voor de samenleving vormde omdat hij in verleden recidiveerde, is daarom gebaseerd op een foute lezing van de feiten en de wet.

Verzoeker wenst hiermee allesbehalve de ernst van de gepleegde feiten te minimaliseren. Wel wenst hij Uw Raad er op te wijzen dat er wettelijk gezien geen sprake is van recidive waardoor verwerende partij hier zich dan ook niet dienstig op kan beroepen

In elk geval speelden de feiten van 2010 en 2014 die aan de basis van de veroordelingen in 2016 en 2017 lagen zich af in een volledig andere context en is verzoeker vandaag, meer dan 10 jaar later, niet meer dezelfde persoon als toen. Deze positieve evolutie, niet betwist door verwerende partij, heeft er dan ook toe geleid dat verzoeker momenteel vrij is onder voorwaarden en dat het OCAD hem van de gemeenschappelijke gegevensbank heeft gewist.

Verwerende partij laat na om te motiveren waarom het feit dat verzoeker twee keer gelijkaardige feiten beging in 2010 en 2014 doorslaggevend is dan de inschattingen en de analyse van de SURB in 2023 en het OCAD in 2024, temeer omdat zowel de SURB en het OCAD deze herhaling eveneens meenamen in hun risicoanalyse.

3.5.5. Verder stelt verwerende partij dat het 'feit dat de SURB strenge voorwaarden oplegde, een indicatie vormt dat dit rechtscollege aanneemt dat er nog een risico bestaat dat verzoeker nogmaals van het rechte pad afraakt.'

Verwerende partij spreekt in de bestreden beslissing van strenge voorwaarden die werden opgelegd door de SURB.

In casu gaat het om de volgende voorwaarden (stuk 3 en 4):

[...]

Deze voorwaarden bepalen dat verzoeker (uiteraard) geen strafbare feiten mag plegen, dat hij steeds ter beschikking moet staan tot justitie en de rechterlijke uitspraken naleven, en dat hij stappen moet zetten om zich te integreren op de arbeidsmarkt. Dit zijn allemaal standaardvoorwaarden.

Daarnaast moet verzoeker zijn 'ideologische en psychosociale problematiek' laten behandelen zolang het nodig is, mag hij geen drugs bezitten of gebruiken en geen alcohol en medicatie misbruiken, mag hij geen wapen bezitten of dragen, en geldt er een contactverbod met bepaalde andere leden van de organisaties waarbinnen hij vroeger actief was. Deze voorwaarden hebben allemaal specifiek betrekking op de specifieke feiten waarvoor hij veroordeeld is, kunnen daarom belangrijke indicatoren zijn voor mogelijks herval, en zijn daarom erg logische voorwaarden voor verzoeker.

Verzoeker ziet niet in waarom deze voorwaarden als 'streng' bestempeld moeten worden, en verwerende partij motiveert ook niet waarom.

In elk geval is de vraag of deze voorwaarden nu al dan niet als streng beschouwd moeten worden weinig relevant om het na te gaan of verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstig gevaar vormt voor de samenleving.

Het feit dat de SURB een voorwaardelijke invrijheidstelling toeliet, toont net aan dat zij van oordeel was dat er geen aanwijzingen zijn voor een 'risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten'. (zie supra, Wet Externe Rechtspositie)

Dat de SURB ook een aantal 'strenge' voorwaarden oplegt die specifiek betrekking hebben op de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld is, toont daarom geenszins, en in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, aan dat de SURB "aanneemt dat er nog een risico bestaat dat verzoeker nogmaals van het rechte pad afraakt."

Wel tonen deze 'strenge' voorwaarden aan dat de SURB van oordeel is dat er snel moet kunnen worden ingegrepen als er toch bepaalde indicaties zouden zijn die op herval zouden wijzen. De 'strenge' voorwaarden zijn daarom geen indicatie van de grootte van het risico zelf op herval, maar wel van ernst van de consequenties moest het risico zich voltrekken.

Het risico zelf schat de SURB laag in. De SURB stelt in haar vonnis vast dat verzoeker nauwgezet de voorwaarden opvolgt. Zij stelt vast dat "er actueel op ideologisch vlak op geen enkele manier nog bezorgdheden te detecteren zijn", dat er "een bestendiging [is] van niet enkel een disengagement maar ook van een deradicaliseringsproces dat reeds tijdens detentie volledig was afgerond", dat verzoeker "op sociaal en psychisch vlak [...] zonder problemen

[blijkt] te functioneren”, dat verzoeker zijn afbetalingsplan voor zijn schulden nakomt, dat verzoeker alle voorwaarden en afspraken correct nakomt, dat er weinig tot geen risicofactoren worden weerhouden, dat verzoeker “de juiste attitude heeft” en klaar voor een volgende stap in zijn re-integratie, dat zowel de gevangenisdirecteur en het openbaar ministerie een positief advies geven, dat “het uitgewerkte reclasseringsplan voldoende recidivebeperkend werkt”, en dat er gedurende de “geruime tijd” dat de modaliteit reeds loopt “geen signalen van mogelijke radicalisering” werden waargenomen.

De SURB oordeelt met andere woorden dat verzoeker de volgens verwerende partij strenge voorwaarden goed naleeft en dat het risico op herval daarom laag is. Dat verzoeker hierin geen enkele misstap begaat en zelfs ‘strenge’ voorwaarden zonder problemen naleeft, toont net aan dat hij wel degelijk op het goed pad is en geen werkelijke, actuele en voldoende ernstig gevaar vormt voor de samenleving.

3.6. Verwerende partij verwijst wat betreft het risico voor de openbare orde verder naar het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 14 december 2021 waarin werd geoordeeld dat verzoeker van de Belgische nationaliteit vervallen verklaard diende te worden.

3.6.1. Verwerende partij verwijst in essentie naar de volgende stellingen van het Hof van Beroep:

- dat verzoeker op dat moment bezig is met zijn strafuitvoering;
- dat hij gerecidiveerd heeft en daarom geen gewag kan maken van een tweede kans;
- dat er een link bestaat tussen ‘ernstige tekortkomingen aan de verplichtingen als Belgisch burger’ en ‘gewichtige feiten eigen aan de persoon’;
- dat het gedrag van verzoeker ernstige schade toebracht aan de essentiële belangen van België en afbreuk deed aan de rechten en vrijheden van zijn medeburgers;
- dat de hoogte van de strafmaat de ernst van de feiten illustreert;
- dat uit verzoekers gedragingen blijkt dat hij de fundamentele regels en waarden van de westerse samenleving niet erkent;

De eerste twee stellingen werden reeds hogerop besproken.

De overige stellingen benadrukken de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten. Zoals reeds eerder aangehaald betwist verzoeker deze ernst niet. Wel betwist verzoeker dat hij op dit moment nog steeds een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het Hof van Beroep haalt deze frase op zich wel aan in haar arrest, maar wijst vervolgens enkel op de ernst van de gepleegde feiten om dan te concluderen dat verzoeker ernstig is tekortgekomen in zijn verplichtingen als Belgisch staatsburger en om die reden vervallen moet worden verklaard van de Belgische nationaliteit. Nergens maakt het Hof een grondige analyse van het gevaar dat verzoeker op heden nog vormt voor de samenleving.

Waar het Hof ingaat op het argument dat verzoeker volgens “een risicoanalyse [...] geen actuele bedreiging meer zou vormen voor de openbare veiligheid en dat [verzoeker] een nagenoeg feilloos detentietraject heeft doorlopen”, stelt het Hof enkel dat dit geen afbreuk doet aan de ernst van de tekortkomingen aan de verplichtingen als Belgisch burger.

Hieruit blijkt duidelijk dat de finaliteit van de analyse door het Hof van Beroep in het kader van een vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit fundamenteel verschilt van de inschatting die zichzelf dient te maken in het kader van een gezinsherenigingsaanvraag.

In het kader van de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit wordt nagegaan of er sprake is van een “ernstig tekortkomen aan [de] verplichtingen als Belgische burger” (artikel 23, §1, lid 1, 2° Wetboek Belgische nationaliteit), terwijl verwerende partij in de bestreden beslissing (onder meer) diende na te gaan of verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Het Hof van Beroep te Antwerpen oordeelde in het arrest van 14 december 2021 dat verzoeker ernstige tekortkoming beging als Belgisch burger omwille van de eerder gepleegde feiten, en dat de positieve evolutie die verzoeker sindsdien doormaakte geen afbreuk doet aan de ernst van die tekortkomingen. Het Hof heeft zich echter niet uitgesproken over de vraag of verzoeker op dat moment (i.e. december 2021) nog een werkelijke, actuele, en voldoende ernstige bedreiging vormde voor de samenleving.

Om die reden kan verwerende partij niet zomaar verwijzen naar de analyse die in het arrest van 14 december 2021 van het Hof van Beroep te Antwerpen gemaakt werd.

3.6.2. Bovendien zijn de beoordelingen van het OCAD en van de SURB van veel recentere datum dan het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen én hebben wel betrekking op het risico dat verzoeker vormt voor de samenleving.

Op 12 mei 2023 meende de SURB dat er geen aanwijzingen zijn voor een risico op recidive.

Op 20 november 2023 en op 5 april 2024 kende het OCAD in haar dreigingsanalyse verzoeker een dreigingsniveau 1 toe, i.e. 'niet bedreigend'.

Op 21 juni 2024 besloot het OCAD zelfs om verzoeker niet langer op te volgen.

Deze analyses zijn recenter én pertinenter dan de analyse die het Hof van Beroep van Antwerpen maakte in haar arrest met betrekking tot de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit. Om die reden had verwerende partij een groter gewicht moeten toekennen aan de analyse van het OCAD en de SURB dan aan die van het Hof van Beroep te Antwerpen in het arrest van 14 december 2021.

3.7. Tot slot werd in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met de positieve evolutie die verzoeker doormaakte sinds zijn veroordelingen en kunnen de motieven die verwerende partij hieromtrent aanhaalt de beslissing niet schragen. (stuk 1, vanaf p. 4 bovenaan)

3.7.1. Ten eerste wijst verwerende partij op het feit dat verzoeker reeds minderjarige kinderen, waarvan één met een verstandelijke beperking, en een echtgenote had op het moment dat de feiten tussen 2010 en 2014 heeft gepleegd, en dat dit niet getuigt van een verantwoordelijkheidszin.

Dit argument heeft enkel betrekking op de ernst van de feiten, dewelke verzoeker niet betwist, maar heeft geen betrekking op de positieve evolutie die verzoeker sindsdien heeft doorgemaakt, en waarvan verwerende partij beweert dat zij er geen afbreuk aan wil doen.

3.7.2. Ten tweede gaat verwerende partij in dit verband in op het gezinsleven van verzoeker en de mogelijkheden om dit gezinsleven verder te zetten in Marokko.

Dit argument van verwerende partij heeft betrekking op een eventuele schending van het gezinsleven van verzoeker, zijn vrouw, en kinderen, zoals beschermd onder artikel 8 EVRM wanneer verzoeker zou moeten terugkeren naar Marokko. Hier zal verderop dieper op ingegaan worden.

Verwerende partij laat echter na om het gezinsleven dat verzoeker heeft opgebouwd in België sinds zijn veroordelingen in overweging te nemen als een relevant element dat het risico op hervat verkleint, terwijl net dat hetgeen dat in rekening gebracht moet worden bij een analyse van het risico voor de openbare orde.

Dit terwijl verzoeker bij zijn gezinsherenigingsaanvraag stukken bijbracht waaruit blijkt dat zijn gezin en de verantwoordelijkheid die hij hierin opneemt een zeer belangrijke impact heeft op de manier waarop hij zich momenteel gedraagt.

In stuk 17 bij de begeleidende brief van verzoekers raadsman (stuk 2, p. 12 en 17) staat namelijk het volgende te lezen:

"Het traject dat de heer M. de voorbije jaren heeft gelopen, is een schoolvoorbeeld van wat een geslaagde re-integratie in de samenleving zou moeten inhouden. De kiem ervan werd reeds tijdens detentie gelegd omdat hij alle beperkte kansen die er werden geboden, met twee handen heeft gegrepen om te werken aan zichzelf, om bij te leren, om vooruit te komen. Hij heeft ten volle de verantwoordelijkheid genomen voor de keuzes die hij in het verleden heeft gemaakt en is er 200% voor gegaan om die fout terug recht te zetten. Daarbij was en blijft zijn gezin de grootste motivator. Het leed dat hij zijn echtgenote en de 3 kinderen heeft aangedaan door zijn vertrek en de daaropvolgende detentie, wil hij kost wat kost goed maken en hij timmert consequent en consistent verder aan die positieve weg."

Verwerende partij liet volledig na om dit aspect in rekening te brengen bij haar analyse van het risico dat verzoeker momenteel vormt voor de openbare orde en veiligheid. Verwerende partij ging hier onzorgvuldig te werk en schendt de motiveringsplicht die op haar rust.

3.7.3 Ten derde gaat verwerende partij in op de talrijke stukken die verzoeker bij zijn gezinsherenigingsaanvraag voorlegde ter staving van de positieve evolutie die hij doormaakte.

Verwerende partij schuift de stukken die dateren van voor december 2021 echter aan de kant door te stellen dat een die stukken reeds beoordeeld werden door het Hof van Beroep te Antwerpen. Ze stelt dat het Hof

“zich reeds inhoudelijk over deze attesten heeft gebogen en de ernst en actualiteit toenertijd [sic.] in de weegschaal heeft gelegd.”

Verwerende partij stelt verder dat dit Hof oordeelde dat “een risicoanalyse zou uitwijzen dat verweerder geen actuele bedreiging meer zou vormen voor de openbare veiligheid en dat verweerder [...] een nagenoeg feilloos detentietraject heeft doorlopen, aan het bovenstaande geen afbreuk [doet].”

In deze kan opnieuw verwezen naar het feit dat de inschatting die het Hof van Beroep in het kader van de vervallenverklaring van de nationaliteit maakt, fundamenteel verschilt van de inschatting die verwerende partij dient te maken in het kader van een gezinsherenigingsaanvraag. (zie supra)

Om die reden had verwerende partij nog steeds een eigen beoordeling moeten maken van het gevaar dat verzoeker nog zou vormen voor de samenleving en had hierbij alle bewijsstukken moeten betrekken die verzoeker voorlegde bij de zijn gezinsherenigingsaanvraag. Ook de stukken die dateerden van voor het hierboven genoemde arrest van 14 december 2021 van het Hof van Beroep te Antwerpen.

Verwerende partij laat dit echter na en verwijst met betrekking tot stukken die dateren van voor december 2021 louter naar de (voor deze procedure irrelevante) motivering in het arrest van dit Hof van Beroep.

Voor het overige gaat verwerende partij in de bestreden beslissing enkel in op de stukken die dateren van na dit arrest.

Verwerende partij laat met andere woorden relevante bewijsstukken van verzoekers positieve evolutie sinds zijn veroordelingen buiten beschouwing waardoor zij onmogelijk een correcte analyse, gebaseerd op alle relevante elementen, kon maken met betrekking tot het risico dat verzoeker vormt.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat de handelwijze van verwerende partij op zijn minst weinig consistent is.

Eenzijds baseert verwerende partij zich op een analyse van het Hof van Beroep van Antwerpen, zonder dat zij de onderliggende feiten zelf beoordeelt, terwijl die analyse van het Hof van Beroep een andere finaliteit heeft dan de analyse die verwerende partij zelf moet maken.

Anderzijds legt zij de analyse van de SURB en het OCAD simpelweg naast zich neer, geeft hier de onderliggende feiten wel zelf een beoordeling, die bovendien verschilt van die van de SURB en het OCAD en zonder te motiveren waarom haar beoordeling verschilt, terwijl de analyses van deze laatste organen wel dezelfde finaliteit hebben als de analyse die verwerende partij dient te maken.

Verwerende partij had minstens moeten motiveren waarom zij de ene instantie blindelings volgt in haar beoordeling van de feiten, terwijl de analyse van andere, meer gespecialiseerde, instanties niet gevolgd wordt.

Deze inconsistente handelwijze is onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, en vormt een maakt een tegenstrijdige motivering uit.

3.7.4 Ten vierde gaat verwerende partij in op het verslag van de deradicaliseringsconsulent dd. 27 oktober 2023, en de vonnissen van 23 februari 2023 en van 12 mei 2023 van de SURB.

Zoals reeds eerder aangehaald, oordeelde de SURB dat verzoeker voorwaardelijk in vrijheid kon worden gesteld, omdat er geen risico was dat verzoeker nieuwe ernstige feiten zou plegen, maar dat er integendeel sprake was van een passende houding ten aanzien van de slachtoffer van zijn misdrijven, i.e. schuldinzicht hebben en spijt betuigen voor de mogelijke maatschappelijke schade die hij door de eerder gepleegde feiten heeft veroorzaakt.

De SURB stelt in haar vonnis vast dat verzoeker nauwgezet de voorwaarden opvolgt. Zij stelt vast dat “er actueel op ideologisch vlak op geen enkele manier nog bezorgdheden te detecteren zijn”, dat er “een bestending [is] van niet enkel een disengagement maar ook van een deradicaliseringsproces dat reeds tijdens detentie volledig was afgerond”, dat verzoeker “op sociaal en psychisch vlak [...] zonder problemen [blijkt] te functioneren”, dat verzoeker zijn afbetalingsplan voor zijn schulden nakomt, dat verzoeker alle voorwaarden en afspraken correct nakomt, dat er weinig tot geen risicofactoren worden weerhouden, dat verzoeker “de juiste attitude heeft” en klaar voor een volgende stap in zijn re-integratie, dat zowel de gevangenisdirecteur en het openbaar ministerie een positief advies geven, dat “het uitgewerkte reclasseringsplan voldoende recidivebeperkend werkt”, en dat er gedurende de “geruime tijd” dat de modaliteit reeds loopt “geen signalen van mogelijke radicalisering” werden waargenomen.

Verwerende partij brengt hier tegenin dat “betrokkene pas anderhalf jaar voorwaardelijk in vrijheid gesteld, en dit onder strikte voorwaarden en in een nazorgtraject” en dat daarom “bijzonder voorbarig [zou] zijn, gelet op het geheel van het dossier, om nu reeds te kunnen stellen dat al wat is gebeurd zomaar van tafel kan worden geveegd en betrokkene aan anderhalf jaar in relatieve vrijheid meteen een verblijfskaart zou moeten kunnen ontlenen, daar waar hij zijn Belgische nationaliteit nog maar sinds een jaar verloor.”

In essentie verwijst verwerende partij hier nogmaals op de ernst van de feiten, de ‘strikte’ voorwaarden die aan verzoeker werden opgelegd, en het feit dat verzoeker ‘slechts’ anderhalf jaar heeft aangetoond dat hij in relatieve vrijheid kan leven.

Deze elementen werden reeds hogerop besproken. Bovendien gaan deze op geen enkele wijze in op de concrete argumenten van de SURB die aan de basis lagen van de voorwaardelijke invrijheidstelling en de beoordeling dat er net geen risico was dat verzoeker nieuwe ernstige feiten zou plegen. De SURB, gespecialiseerd in het inschatten van het risico die een veroordeelde vormt voor de samenleving, benadrukt net dat verzoeker zich reeds geruime tijd zonder problemen aan alle voorwaarden houdt.

Uit de bewoordingen in de bestreden beslissing – ‘bijzonder voorbarig om nu reeds te kunnen stellen dat [...] betrokkene [...] meteen een verblijfskaart zou moeten kunnen ontlenen’ en ‘indien betrokkene zijn deradicalisering daadwerkelijk is geslaagd, mag van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij begrijpt dat de Belgische overheid toch nog voorbehoud maakt betreffende een nieuw verblijfsrecht’ - blijkt ook dat de focus van de analyse van verwerende partij niet ligt op de vraag of verzoeker een risico vormt voor de samenleving maar wel op de vraag of verzoeker al dan niet een verblijfskaart zou moeten kunnen bekomen.

Verzoeker beroept zich echter op een recht, namelijk het recht om samen met zijn gezin in België te kunnen leven. Verzoeker voldoet ook aan alle voorwaarden uit artikel 40ter Vw. om dit recht toegekend te zien worden. Verwerende partij is er bijgevolg toe verplicht om verzoeker een verblijfskaart af te geven, tenzij zij aantoont dat verzoeker een werkelijke, actuele, en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In het geval verzoeker “zijn deradicalisering daadwerkelijk is geslaagd” en verzoeker met andere woorden geen risico meer vormt voor de Belgische samenleving, is verwerende partij bijgevolg gebonden om hem een verblijfskaart af te leveren. Dat verwerende partij desondanks stelt dat verzoeker zelfs in dat geval maar moet begrijpen dat de Belgische overheid hem geen verblijfskaart aflevert, toont dat verwerende partij het recht op gezinshereniging in het geval van verzoeker behandelt als een gunst dat hij moet verdienen.

3.8. Uit al het bovenstaande blijkt dat verwerende partij bij haar onderzoek naar de vraag of er sprake is van dwingende redenen van nationale veiligheid, en of het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, op verschillende vlakken onzorgvuldig en kennelijk onredelijk te werk ging.

Uit het traject dat verzoeker sinds de correctionele feiten tussen 2010 en 2014 heeft afgelegd, kan men onmogelijk een risico op recidive afleiden. Verwerende partij hield in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening met de gebeurtenissen tussen 2014 en nu bij het beoordelen van recidive risico en het daaruit volgende actuele karakter van het gevaar dat verzoeker voor de samenleving zou vormen.

Indien verwerende partij van mening was dat de verschillende ontwikkelingen sinds 2014 (zijn onbetwiste en onbetwistbare positieve evolutie, zijn stabiele gezinssituatie, zijn voorwaardelijke invrijheidstelling en de nauwgezetheid waarmee hij zijn voorwaarden respecteert, zijn schrapping van de gegevensbank van OCAD) niet relevant zijn bij het beoordelen van het recidiverisico in november 2024, dan diende verwerende partij dit te motiveren. Verwerende partij ging in haar beoordeling van het recidiverisico en het actuele gevaar dat verzoeker vormt, uiterst onzorgvuldig te werk, waardoor de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen deze beslissing verder niet schragen, waardoor de motiveringsplicht werd geschonden.

4. Vierde onderdeel

Ook onder artikel 8 van het EVRM dient een grondige en uitvoerige belangenafweging gemaakt te worden.

Om na te gaan of er in het kader van immigratie sprake is van een positieve verplichting (bv. een recht op binnenkomst en/of verblijf in het kader van gezinshereniging) dan wel een negatieve verplichting (bv. in het kader van weigering van voortgezet verblijf), dient een redelijke belangenafweging plaats te hebben. Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging in migratiedossiers, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het

belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 56 en 64-65, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 37; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 69; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 42. Zie ook interessante rechtspraak aangaande het belang van het kind in EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle et al. v. Nederland, § 44; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Uner v. Nederland, § 58; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, § 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, § 6; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, §§ 82-83; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, § 51, met verwijzing naar EHRM (Grote Kamer) 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, § 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan et al. v. Noorwegen; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, § 109.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verwerende partij erkent expliciet dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, en dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in dit gezins- en privéleven.

Rest de vraag of alle relevante gegevens waarover verwerende partij beschikte of behoorde te beschikken op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals verwerende partij in casu voorhoudt, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/Zwitserland, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;

- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest Emre (EHRM 22 mei 2008, Emre/Zwitserland, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

- (11) de specifieke omstandigheden van de zaak;
- (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Verwerende partij heeft een kennelijk onredelijke afweging gemaakt in het licht van de bovenstaande factoren en ging onzorgvuldig te werk.

Ten eerste houdt verwerende partij onvoldoende rekening met het feit dat er een inreisverbod van 10 jaar werd opgelegd aan verzoeker. Wanneer hij zou moeten terugkeren naar Marokko zal hij de komende 10 jaar fysiek gescheiden moeten leven van zijn kinderen. Verzoekers kinderen zijn op dit moment respectievelijk 16, 14 en 11 jaar oud. Zij zullen de fysieke aanwezigheid van hun vader aldus moeten missen tot zij respectievelijk 26, 24 en 21 jaar oud zijn.

Verwerende partij meent echter dat de kinderen nog "voldoende jong" zijn om zich tijdelijk aan te passen.

Verwerende partij maakt echter niet duidelijk wat "voldoende jong" voor haar betekent, terwijl de oudste van de kinderen binnen 2 jaar meerderjarig wordt.

Verwerende partij differentieert ook niet tussen de 3 kinderen terwijl de oudste binnen 2 jaar reeds 18 jaar wordt, terwijl de jongste nog maar 11 jaar is en bijgevolg verzoekers fysieke aanwezigheid tijdens haar minderjarigheid voor 7 volle jaren moet missen. De impact van verzoekers afwezigheid is fundamenteel verschillend voor de 3 kinderen en moet dan ook apart onderzocht worden.

Het feit dat verzoeker een inreisverbod van 10 jaar kreeg opgelegd, is eveneens relevant bij het beoordelen van het risico voor het evenwicht van het kind dat zou ontstaan bij de scheiding van de ouder, zeker gezien het feit dat voor het kind communicatie via sociale media of videobeelden niet mogelijk is.

Het EHRM heeft dienaangaande ook reeds gesteld dat: "dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (IgnaccoloZenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I ; voir aussi, mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité)." (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italië, punt 70).

Of: "in zaken die betrekking hebben op het familieleven, kan het verstrijken van de tijd onomkeerbare gevolgen hebben voor de relaties tussen een kind en een ouder die niet met hem leeft. Inderdaad, het verbreken van het contact tussen een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van zijn verhouding met zijn ouder" (eigen vertaling).

Relevant is hierbij ook de rechtspraak van Uw Raad, die aangeeft dat er rekening moet worden gehouden met het element van de duur van de scheiding omwille van het inreisverbod bij de beoordeling van de impact op het kind:

“Betreffende de overweging dat het natuurlijk wel wat moeite zal vragen om op een alternatieve manier contact te houden met de kinderen via de telefoon, sociale media, occasionele bezoeken van de kinderen en de partner van de verzoekende partij aan haar in het buitenland, enzovoort, dat dit nu eenmaal inherent is aan het starten van een gezin, terwijl men een inreisverbod heeft gekregen, herhaalt de Raad dat het hoger belang van het kind niet kan terzijde worden geschoven omdat de ouders voor kinderen hebben gekozen op een moment dat de verzoekende partij reeds een inreisverbod had gekregen. Eveneens kan herhaald worden dat uit het arrest K.A. blijkt dat “het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld.” Ook het feit dat het inreisverbod maar om een ‘tijdelijke’ scheiding gaat en niets uitsluit dat indien de verzoekende partij enige tijd het inreisverbod heeft opgevolgd en nadien (vervroegde) opheffing vraagt zoals bij wet voorzien, zij nadien haar kinderen kan komen vergezellen, leidt niet ipso facto tot de vaststelling dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, het weze herhaald, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Hoewel het element van de duur van de scheiding niet geheel van elke relevantie lijkt te zijn ontdaan bij het beoordelen van het risico voor het evenwicht van het kind dat zou ontstaan bij de scheiding van een ouder, dient in casu te worden vastgesteld dat er een inreisverbod voorligt en de duur van het inreisverbod drie jaar betreft en dat de leeftijd van de kinderen slechts twee jaar en amper zeven maand is, zoals ook weergegeven in de bestreden beslissing. De verwerende partij kan in de context van dit dossier dan ook niet ernstig voorhouden dat een inreisverbod van drie jaar een ‘tijdelijke’ scheiding betekent in het leven van kinderen van zo’n jonge leeftijd, rekening houdend met het feit dat het inreisverbod ten gevolge van het arrest Ouhrami de volle drie jaar zal lopen nu de verzoekende partij het Belgisch grondgebied nog niet heeft verlaten.” (zie RvV arrest nr. 261 954 van 8 oktober 2021)

Ten tweede motiveert verwerende partij ook op tegenstrijdige wijze in haar artikel 8 EVRM analyse.

Eenzijds stelt ze dat “een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarbij betrokkene zijn verantwoordelijkheid opneemt ten aanzien van zijn kinderen en mee instaat voor hun opvoeding en hun verzorging hier niet aan de orde [is]” omdat verzoeker lange tijd gescheiden leefde van zijn vrouw en kinderen.

Anderzijds stelt verwerende partij dat “uit alles blijkt dat betrokkene veel tijd aan zijn kinderen besteedt, hun schoolcarrière en hun welzijn, en betrokkene als een zeer zorgzame echtgenoot en vader wordt ervaren” en dat “de banden die betrokkene met zijn gezin onderhoudt, worden in deze niet betwist”.

Ten derde houdt de bestreden beslissing onvoldoende rekening met de verstandelijke beperking van verzoekers zoon O., de impact die zijn afwezigheid op hem zal hebben, en de mogelijkheid om contact te onderhouden in geval van scheiding.

Verwerende partij erkent in de bestreden wel dat O. een verstandelijke beperking. Verwerende partij erkent verder dat er de laatste jaren een positieve evolutie valt waar te nemen.

Verwerende partij meent echter dat de rol die verzoeker hierin speelt niet objectief kan blijken.

Deze beoordeling gaat echter in tegen de in het dossier aanwezige stukken.

In de begeleidende brief (stuk 2, p. 11-12) van verzoekers raadsman bij de aanvraag gezinshereniging wordt gewezen op volgende verklaring van de experte deradicalisering van het CAW:

“De strafuitvoeringsrechtbank besliste dan ook positief en op 17/2/2023 werd zijn elektronisch toezicht beëindigd en kon hij starten onder VI. Dit zorgde niet alleen bij de heer M. voor meer ademruimte, maar vooral ook bij het gezin dat nu opnieuw meer kan steunen op hem. Er ontstond letterlijk meer bewegingsvrijheid om met de kinderen en zijn echtgenote tijd door te brengen buiten de muren van hun kleine sociale woning. De kinderen kunnen nu hobby’s doen of naar de logopedie gaan omdat hij ze kan brengen en er is ruimte om uitstapjes te doen. om aan de noden van zijn kinderen tegemoet te komen. Ook bij het schooltraject van O., de jongste zoon, is hij heel nauw betrokken (reeds vanuit detentie) omwille van zijn bijzondere noden (autisme).

[...]

Maar de afname van zijn verblijfsrecht treft niet alleen de heer M. maar zijn hele gezin en in uitbreiding zijn hele familie die in België woont. De stabiele, vreugdevolle en steunende omgeving voor de kinderen, waaraan hij sinds zijn invrijheidsstelling zo hard aan heeft gewerkt, vervalt misschien opnieuw. Het is dan ook mijn hoop dat de gezinshereniging wordt toegekend, in de eerste plaats in het belang van zijn 3 jonge kinderen die er nooit hebben voor gekozen om in deze situatie te moeten zitten.” (stuk 2, p. 11-12)

In de schoolrapporten van O. wordt het volgende gesteld:

“Mama geeft aan dat O. wel heel gevoelig is, en zacht van karakter. Hij is ook erg bezig met papa, en vraagt elke dag wanneer hij vrijkomt. Mama merkt dat hij er meer vanaf ziet dan haar andere kinderen.” (stuk 2, p. 13)

De belangrijke rol van verzoeker wordt ook bevestigd door de familiedokter:

“Betreft patiënt: M. S., °[...] – [...] - 2020 Antwerpen

Ik, ondergetekende arts in de geneeskunde verklaar dat de aanwezigheid van meneer M. S. belangrijk is in het leven van zijn gezin, en vooral in het leven van zijn zoon M. O. die lijdt aan een verstandelijke beperking. O. heeft hierdoor veel zorgen nodig waarbij de papa een belangrijke rol speelt. Dit is nodig voor een goede ontwikkeling van zijn lichamelijke en psychologische gezondheid.” (stuk 2, p. 14)

Ook de zus en nichtjes van verzoeker wijzen op de belangrijke rol die verzoeker speelt in het leven van O.:

“Zijn kinderen kunnen hem niet missen, mijn neefje O. lijdt aan autisme waardoor het ook iets harder is. [...] O., de zoon van S. is zeer gehecht aan zijn papa. Omdat hij ook de meeste zorgen nodig heeft. O. heeft autisme en heeft een zeer hechte band met zijn papa. Ze trekken veel samen op en hebben een dagelijkse routine van samen zijn. Dit zoals samen eten, huiswerk maken. O.’s lievelingsbezigheid is in het weekend samen winkelen. Dan krijgt O. een paar taakjes om de boodschappenkar te vullen. En hij doet dat uitstekend goed. We merken dat O., M. en zusje H. hun papa erg nodig hebben. [...] Vooral hoe hij zich navigeert met zijn zoon O. die autisme heeft. S. staat altijd voor hem heeft en dat hij hierdoor veel zorg nodig heeft en dat verzoeker hierin een belangrijke rol speelt.”

Zowel de experte deradicalisering van het CAW, de schoolrapporten van O., de familiedokter, als naaste familie bevestigen de belangrijke rol die verzoeker speelt in het leven van O..

De bewering van verwerende partij dat het niet objectief blijkt dat de positieve evolutie in het leven van O. toegeschreven kan worden aan de fysieke aanwezigheid van verzoeker, vindt met andere woorden geen steun in de voorgelegde stukken.

Voor het overige neemt verwerende partij geen motivering op in de bestreden beslissing over de specifieke impact op verzoeker zoon O. (met verstandelijke beperking) indien verzoeker zou moeten terugkeren naar Marokko. Verwerende partij beperkt zich tot een algemene analyse van de impact op de kinderen zonder hierin te differentiëren.

Verwerende partij stelt in het algemeen dat er met de kinderen gecommuniceerd kan worden via moderne communicatiemiddelen en dat er bezoeken naar Marokko kunnen worden ingepland. In het geval het gehele gezin zou terugkeren naar Marokko, meent verwerende partij dat de kinderen zich kunnen aanpassen aan het leven in Marokko gezien hun jonge leeftijd, en dat er scholen voor Belgische kinderen zouden zijn in Marokko waar verzoekers kinderen naartoe zouden kunnen gaan.

Hoewel de bijzondere zorgbehoevendheid van O. uitvoering blijkt uit de voorgelegde stukken en ook verwerende partij niet betwist dat O. een ernstige verstandelijke beperking heeft en hiervoor intensief opgevolgd wordt en naar gespecialiseerd onderwijs gaat, wordt nergens in de bestreden beslissing nagegaan of communicatie vanop afstand ook voor hem mogelijk is. Nergens wordt in de bestreden beslissing nagegaan of ook O. zich eenvoudig zou kunnen aanpassen aan het leven in Marokko. Nergens wordt in de bestreden aangetoond dat er in Marokko effectief scholen zijn voor Belgische kinderen, zoals beweerd door verwerende partij. Nergens wordt in de bestreden beslissing nagegaan of er scholen in Marokko zijn die kunnen voldoen aan de bijzondere noden van O..

Dit terwijl verzoeker uitvoering inging op de verstandelijke beperking en het autisme van O. en de bijzonder zorgbehoevendheid die hieruit voortvloeit. (stuk 2, p. 9-15)

Verzoeker ging kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk te werk in haar analyse van het gezinsleven van verzoeker, en meer in het bijzonder de impact op de hulpbehoevende O..

De stelling van verwerende partij dat “het risico dat er een verstoring voor het evenwicht van de kinderen zou kunnen ontstaan wordt om al deze redenen als zeer laag ingeschat” vindt dan ook absoluut geen steun in de feiten van het dossier.

Waar verwerende partij nog verwijst naar een contactregeling die kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van de partner en het kind in het buitenland, wenst verzoeker nog het volgende op te merken.

Vaderschap kan niet ingevuld worden vanuit het buitenland. Als ouder is het van belang fysiek en emotioneel beschikbaar te zijn voor je partner en je kinderen. Je moet je kinderen kunnen vastpakken, troosten, op de schoot houden, voorlezen, dingen aanleren, spelen, ... Een kind met een ernstige verstandelijke beperking en autisme is niet in staat om betekenisvol contact te hebben via sociale media of via videobeelden. Verweerder stelt op stereotiepe wijze dat verzoeker een band kan onderhouden met zijn kinderen via moderne communicatiemiddelen.

Online communicatie met kleine kinderen is totaal onvoldoende is aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via online communicatie. Met een kind met een ernstige verstandelijke beperking en autisme kan men niet communiceren met moderne communicatiemiddelen.

Uw Raad bevestigt onder meer in RvV nr. 236 222 van 29 mei 2020 en RvV nr. 261 954 van 8 oktober 2021 dat het niet mogelijk is om betekenisvol contact te hebben via sociale media of videobeelden met een jong kind:

“De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij er lijkt aan voorbij te gaan dat zij samenwoont met haar kinderen. Eveneens betoogt de verzoekende partij terecht “(...) een kind van 1 jaar zijn niet in staat om betekenisvol contact te hebben via sociale media of via videobeelden. Verweerder stelt op stereotiepe wijze dat verzoeker een band kan onderhouden met zijn kinderen via moderne communicatiemiddelen. Online communicatie met kleine kinderen is totaal onvoldoende is aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via online communicatie. Met een baby van enkele maanden oud kan men niet communiceren met moderne communicatiemiddelen (RvV nr. 236 222 van 29 mei 2020).”

Dezelfde redering geldt voor een kind met een verstandelijke beperking en autisme waarvan uit de talrijke stukken blijkt dat het erg zorgbehoevend is en een bijzonder hechte band heeft met zijn vader. Temeer nu verzoeker ook een inreisverbod kreeg opgelegd van 10 jaar.

Het is verder onmogelijk om over kinderrechten te spreken zonder de beslissingen van het VNKinderrechtencomité erbij te halen.

De relevante passages die aandringen op het behoud en herstel van gezinseenheid in het hoger belang van het kind in Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families & Committee on the Rights of the Child, Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return, 16 november 2017, worden hieronder hernoemen:

“11. Instead, States should adopt solutions that fulfil the best interests of the child, along with their rights to liberty and family life, through legislation, policy and practices that allow children to remain with their family members and/or guardians in non-custodial, community-based contexts while their immigration status is being resolved and the children’s best interests are assessed, as well as before return.”

“28. The right to family unity for migrants may intersect with States’ legitimate interests in making decisions on the entry or stay of non-nationals in their territory. However, children in the context of international migration and families should not be subjected to arbitrary or unlawful interference with their privacy and family life.²¹ Separating a family by deporting or removing a family member from a State party’s territory, or otherwise refusing to allow a family member to enter or remain in the territory, may amount to arbitrary or unlawful interference with family life [Human Rights Committee, communications No. 2009/2010, Ilyasov v. Kazakhstan, Views adopted on 23 July 2014; No. 2243/2013, Hussein v. Denmark, Views adopted on 24 October 2014; No. 1875/2009, M.G.C. v. Australia, Views adopted on 26 March 2015; No. 1937/2010, Leghaei and others v. Australia, Views adopted on 26 March 2015; and No. 2081/2011, D.T. v. Canada, Views adopted on 15 July 2006]

“29. The Committees are of the view that the rupture of the family unit by the expulsion of one or both parents based on a breach of immigration laws related to entry or stay is disproportionate, as the sacrifice inherent in the restriction of family life and the impact on the life and development of the child is not outweighed by the advantages obtained by forcing the parent to leave the territory because of an immigration-related offence. 23

Migrant children and their families should also be protected in cases where expulsions would constitute arbitrary interference with the right to family and private life. 24 The Committees recommend that States provide avenues for status regularization for migrants in an irregular situation residing with their children, particularly when a child has been born or has lived in the country of destination for an extended period of time, or when return to the parent's country of origin would be against the child's best interests. Where the expulsion of parents is based on criminal offences, their children's rights, including the right to have their best interests be a primary consideration and their right to be heard and have their views taken seriously, should be ensured, also taking into account the principle of proportionality and other human rights principles and standards."

"31. The Committees are also of the opinion that based on article 18 of the Convention on the Rights of the Child, a comprehensive approach to the child's right to a family environment in the context of migration should contemplate measures directed at enabling parents to fulfil their duties with regard to child development. Considering that irregular migration status of children and/or their parents may obstruct such goals, States should make available regular and non-discriminatory migration channels, as well as provide permanent and accessible mechanisms for children and their families to access long-term regular migration status or residency permits based on grounds such as family unity, labour relations, social integration and others."

De bestreden beslissing zal het net moeilijker maken voor verzoeker en de moeder van zijn kinderen om goede ouders te zijn die hun verantwoordelijkheid nemen voor de ontwikkeling van hun kinderen.

"32. Under article 10 of the Convention on the Rights of the Child, States parties are to ensure that applications for family reunification are dealt with in a positive, humane and expeditious manner, including facilitating the reunification of children with their parents. When the child's relations with his or her parents and/or sibling(s) are interrupted by migration (in both the cases of the parents without the child, or of the child without his or her parents and/or sibling(s)), preservation of the family unit should be taken into account when assessing the best interests of the child in decisions on family reunification.²⁶ 33. In the case of undocumented children in the context of international migration, States shall develop and implement guidelines, taking particular care that time limits, discretionary powers, and/or lack of transparency in administration procedures should not hinder the child's right to family reunification."

Ellen DESMET wijst er met CHETAIL (V. CHETAIL, "The Transnational Movement of Persons Under General International Law - Mapping the Custody Law Foundations of International Migration Law" in V. CHETAIL en C. BAULOZ (eds.), Research Handbook on International Law and Migration, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, 46.) op dat er een zekere materiële verplichting worden afgeleid uit de tekst van het Kinderrechtenverdrag:

"de algemene verplichting van artikel 9(1) van het VRK om een kind niet te scheiden van zijn/haar ouders, gecombineerd met de verplichting van artikel 10(1) van het VRK om negatieve gevolgen voor gezinsleden te vermijden, wijst duidelijk in een "vermoeden van goedkeuring" van een verzoek tot gezinshereniging¹¹¹. Dit vermoeden van goedkeuring zou vooral worden geactiveerd wanneer er geen redelijke mogelijkheid is voor het kind om elders met zijn/haar ouders herenigd te worden¹¹². Deze interpretatie komt overeen met de richtlijnen gegeven door het VN-Comité voor de Rechten van het Kind en het VN-Comité voor Arbeidsmigranten, zoals toegelicht in de vorige paragraaf." (E. DESMET, Mensenrechten van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, pg. 49, in E. Desmet, J. Verhellen en S. Bouckaert, Migratie- en migrantenrecht: recente ontwikkelingen, deel 18, Rechten van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdelingen, Die Keure 2019).

De afhankelijkheid tussen minderjarig kind en ouder in de rechtspraak van het EHRM moet zo dicht mogelijk die van het HvJ op vlak van artikel 20 VWEU benaderen wil het geoordeelde in Chavez-Vilchez, dat de beoordeling gebeurt met respect voor het hoger belang van het kind en het recht op gezinsleven, enige waarde hebben.

Artikel 22 van de Belgische Grondwet, artikel 5.5 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, artikel 24, tweede lid Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind vereisen dat de belangen van het kind vooropstaan bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen. De rechtspraak van het HvJ heeft daarnaast erkend dat kinderen voor een volledige en harmonieuze ontplooiing van hun persoonlijkheid dienen op te groeien in een gezinsomgeving⁴. Artikel 8 EVRM (recht op gezinshereniging) moet zo ook in samenhang gelezen worden met de bepalingen van de rechten van het kind.

Het hoger belang van het kind bestaat uit "maintenir ses liens avec sa famille, sauf dans les cas où celle-ci s'est montrée particulièrement indigne, car briser ce lien revient à couper l'enfant de ses racines."⁵

Een dergelijke band kan niet vervangen worden door Whatsapp contact of andere sociale media. Dergelijk contact is slechts sporadisch, eendimensionaal, er is geen reële aanwezigheid of beschikbaarheid, en het is

moelijk voor een kind om op die manier contact te houden wat erg veel kunstmatig gewicht op het contact zou leggen, terwijl de liefde tussen vader en kind net erg spontaan en evident is.

Verzoeker kan zijn gezinsleven met zijn partner en kinderen nergens anders beleven. De bestreden beslissing maakt een schending uit van artikel 8 EVRM en artikel 20 VWEU.

Ten vierde heeft verwerende partij nagelaten om na te gaan of er een risico is op een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Marokko en welke impact dit zou kunnen hebben op de mogelijkheden om het gezinsleven vanop afstand te beleven.

Het is de verantwoordelijkheid van de Belgische autoriteiten om te onderzoeken of er een risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM bij verwijdering van het Belgisch grondgebied naar een andere staat. In geval van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM zijn de Belgische autoriteiten verplicht niet over te gaan tot verwijdering. Dit is vaststaande rechtspraak van het EHRM:

“75. However, expulsion by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned, if deported, faces a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. In such a case Article 3 implies an obligation not to deport the person in question to that country (see Soering v. the United Kingdom, 7 July 1989, §§ 90-91, Series A no. 161; Vilvarajah and Others, cited above, § 103; Ahmed, cited above, § 39; H.L.R. v. France, 29 April 1997, § 34, Reports 1997-III; Jabari v. Turkey, no.40035/98, § 38, ECHR 2000VIII; Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 135, 11 January 2007; and Saadi, cited above, § 125).” (EHRM, Y. t/Rusland, nr. 20113/07, 4 december 2008)”

Vrije vertaling: *“75. Nochtans kan een uitwijzing door een Lidstaat onder het toepassingsgebied van artikel 3 vallen, en dus de verantwoordelijkheid van deze Lidstaat onder het Verdrag activeren, indien er substantiële redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, in het geval van uitwijzing, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3. In dergelijk geval houdt artikel 3 een verplichting in om de betrokken persoon niet naar dit land uit te wijzen. (zie Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989 §§ 90-91, serie A nr. 161; Vilvarajah e.a., hierboven geciteerd, § 103; Ahmed, hierboven geciteerd, § 39; H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, § 34, Rapport 1997-III, nr. /04, § 135, 11 januari 2007; Saadi; hierboven geciteerd, § 125.)”*

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Voor verzoeker vond er echter geen enkel onderzoek plaats naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Marokko.

Uit de onderstaande landenrapporten blijkt het risico dat verzoeker loopt om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM indien hij naar Marokko gaat. Uw Raad mag rekening houden bij haar beoordeling van het voorliggende dossier. Er dient volgens de rechtspraak van het EHRM immers een *“Full and ex nunc assessment”* plaats te vinden van de toestand in het land van herkomst, bij het beoordelen van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136).

Er kan naar analogie verwezen worden naar arrest nr. 117 992 van 30 januari 2014 van Uw Raad:

“3.4. Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het onderzoek naar het beweerde risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het land van bestemming, rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99 punt (c)). Hoewel dit op gespannen voet staat met de bevoegdheid van de Raad op grond van artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient er volgens de rechtspraak van het EHRM een “full and ex nunc assessment” plaats te vinden van de toestand in het land van bestemming (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136).”

In casu zijn er wel degelijk indicaties dat verzoeker het slachtoffer zal worden van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen bij een verwijdering naar Marokko, als persoon die door de Marokkaanse overheid gelieerd kan worden aan terrorisme. Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk door hiernaar geen onderzoek te voeren, en geen motieven in de bestreden beslissing hieromtrent op te nemen.

Zie bv. RvV arrest nr. 200 119 van 22 februari 2018:

Verweerder betwist niet dat in het door verzoekers raadsman overgemaakte “Report of the Special Rapporteur on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment-Mission to Morocco” – stuk 19 gevoegd bij diens brief van 9 mei 2017 – kan worden gelezen dat er in Marokko sprake is van praktijken, met name foltering en andere onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen ten aanzien van personen die gelieerd worden aan terrorisme. De Raad stelt verder vast dat verzoeker ook twee stukken heeft overgemaakt (stukken 20 en 21 gevoegd bij de in punt 2.24. vermelde brief van de raadsman van verzoeker van 9 mei 2017) waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar een arrest van het EHRM waarin werd vastgesteld dat er in Marokko sprake is van schendingen van artikel 3 van het EVRM in het kader van de strijd tegen het terrorisme (EHRM 2 juni 2015, Ouabour/België) en naar een arrest van het EHRM waarin wordt geoordeeld dat er een reëel risico bestaat dat in terrorismezaken in Marokko bewijsmateriaal werd verkregen door foltering (EHRM 25 september 2012, El Haski/België).

Doordat verwerende partij geen enkel onderzoek voerde naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, liet zij eveneens na om te onderzoeken wat de impact zou zijn op verzoekers gezinsleven.

Uw Raad oordeelde in een gelijkaardig geval dat een mogelijke schending van artikel 3 EVRM een ‘omstandigheid eigen aan de zaak’ is dat deel uitmaakt van de hogerop aangehaalde Boultifcriteria:

“2.30. Uit de bestreden beslissing blijkt in ieder geval niet dat verweerder de stelling van verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij betrokken is in een strafrechtelijke procedure aangaande misdrijven in verband met terrorisme en dat personen die gelieerd worden aan terrorisme aan folterpraktijken worden blootgesteld in Marokko, inhoudelijk heeft betrokken bij de belangen-afweging die in het raam van artikel 8 van het EVRM moet worden doorgevoerd. Stukken waaruit kan blijken dat verzoeker niet beschikt over een vestigingsalternatief in zijn land van herkomst indien zijn verblijfsrecht in België wordt beëindigd, kunnen nochtans zijn “persoonlijke situatie” betreffen. Aangezien deze situatie een belemmering kan vormen voor verzoeker en zijn gezinsleden om in Marokko het privé- en gezinsleven voort te zetten of kan verhinderen dat het gezinsleven vanuit Marokko kan beleefd worden aan de hand van regelmatige in- en uitreizen van deze laatsten, kan verzoeker de verwachting koesteren dat de betrokken situatie door verweerder in rekening zou worden gebracht in het raam van het proportionaliteitsonderzoek waartoe artikel 8 EVRM hem verplicht. Dit geldt te meer gelet op de richtlijnen die voortvloeien uit de rechtspraak van het EHRM en de expliciete vraagstelling van verweerder in de in punt 2.21 vermelde brief.

2.31. Vermits het criterium “omstandigheden eigen aan de zaak” dat deel uitmaakt van de zogenaamde Boultif-criteria die nationale overheden in het maken van een redelijke belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM moeten leiden, met name een risico op foltering of op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf bij een terugkeer naar Marokko omwille van het gelieerd zijn aan terrorisme-misdrijven, niet op een zorgvuldige wijze werd afgewogen door verweerder, kan verzoeker worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder is tekortgekomen aan de zorgvuldigheidsplicht bij de afweging die dient te worden gemaakt in het raam van artikel 8 van het EVRM. Het betreft een omstandigheid die redelijkerwijs niet van enig relevant gewicht is ontdaan.” (RvV 200 119 van 22 februari 2018)

Voor verzoeker dreigt, gezien zijn verleden, een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Marokko.

Doordat verwerende partij deze omstandigheid eigen aan de zaak niet in rekening heeft gebracht in haar analyse van artikel 8 EVRM, maakt dan ook een schending van dit artikel, van de motiveringsplicht die op haar rust, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ten vijfde stelt verwerende partij dat, hoewel ze de banden die verzoeker met zijn gezin onderhoudt niet betwist, dat het zijn eigen verantwoordelijkheid is dat het gezinsleven met zijn vrouw en kinderen nu in het gedrang komt:

“Het is een verantwoordelijkheid die in twee richtingen gaat. Indien betrokkene zijn gezinsleven niet belangrijk genoeg achtte en hij zich jarenlang inliet met dergelijke gedragingen (er is immers tevens sprake van recidive en een leidinggevende rol in de organisatie), kan bezwaarlijk van de Belgische staat op heden reeds verwacht worden dat mijnheer zijn gezinsleven als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat van hem uitgaat. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen.”

Uit het feit dat verwerende partij verwijst naar de verantwoordelijkheid van verzoeker voor de gevolgen op zijn gezinsleven, blijkt dat verwerende partij deze gevolgen als een soort sanctie ziet en dat verwerende partij zelf maar opdraaien voor zijn fouten uit het verleden.

Opnieuw lijkt verwerende partij hier over het hoofd te zien dat het recht op een gezinsleven, en het recht op gezinshereniging wel degelijk rechten zijn die verzoeker kan inroepen.

Artikel 8, lid 2 EVRM bepaalt duidelijk in welke gevallen het recht op een gezinsleven mag worden ingeperkt.:

“2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Eigen verantwoordelijkheid is geen relevant criterium om dit recht te kunnen inperken.

Bovendien gaat dit argument volledig voorbij de scheiding van verzoeker van zijn gezin ook het recht op een gezinsleven van al zijn gezinsleden, inclusief de minderjarige kinderen, aantast, terwijl zij moeilijk verantwoordelijk gehouden kunnen worden voor verzoekers daden in het verleden.

Ten zesde maakt verwerende partij een kennelijk onredelijke afweging onder de Boultifcriteria.

(1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;

Verzoeker betwist de ernst van de gepleegde feiten niet.

(2) de duur van het verblijf in het gastland;

Verzoeker is geboren in België en verbleef het overgrote deel van zijn leven in België.

(3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;

Sinds verzoeker de feiten pleegde waarvoor hij veroordeeld werd, zijn er reeds 10 jaar voorbijgegaan. Ondertussen is zijn alle betrokken personen en instanties het er unaniem over eens dat hij zich momenteel voorbeeldig gedraagt, zoals ook werd aangetoond, en niet betwist wordt door verwerende partij.

(4) de nationaliteit van alle betrokkenen;

Verzoekers kinderen hebben allen de Belgische nationaliteit.

(5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;

Verzoeker is reeds lange tijd getrouwd en heeft kinderen van respectievelijk 16, 14 en 11 jaar oud.

(6) de vraag of de betrokkenen op de hoogte waren van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;

Noch verzoeker vrouw, noch verzoekers kinderen waren op de hoogte van de misdrijven bij de totstandkoming van de gezinsband.

(7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;

Verzoeker is reeds lange tijd getrouwd en heeft kinderen van respectievelijk 16, 14 en 11 jaar oud en zijn geboren binnen het huwelijk.

(8) de ernst van de moeilijkheden die de betrokkenen zullen ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Deze moeilijkheden werden hogerop reeds beschreven en zijn ernstig, zeker voor de minderjarige kinderen, waarvan 1 met een verstandelijke beperking en autisme.

(9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

Deze moeilijkheden werden hogerop reeds beschreven en zijn ernstig, zeker voor de minderjarige kinderen, waarvan 1 met een verstandelijke beperking en autisme.

(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Verzoeker is geboren in België en heeft er het overgrote deel van zijn leven verbleven. Sinds zijn veroordelingen heeft verzoeker enorme stappen gezet om zich op een positieve wijze in te zetten voor de samenleving. In Marokko heeft verzoeker nooit verbleven en kent er nauwelijks iemand.

(11) de specifieke omstandigheden van de zaak;

Verzoekers zoon O. heeft een ernstige verstandelijke beperking en autisme en is bijzonder hulpbehoevend.

(12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Verzoeker kreeg een inreisverbod van 10 jaar opgelegd, hetgeen lang is en een zware impact zal hebben op zijn minderjarige kinderen.

In haar analyse focust verwerende partij grotendeels op de ernst van de gepleegde feiten. Verzoeker betwist die ernst niet. Wel blijkt uit de toepassing van de overige Boultif-criteria dat verzoeker hechte en diepgaande banden heeft met België en zijn gezin hier, terwijl die banden met Marokko onbestaande zijn.

Dat verwerende partij desondanks meent dat de schending van verzoekers gezinsleven gerechtvaardigd is, is kennelijk onredelijk, te meer omdat de analyse met betrekking tot het risico dat verzoeker zou vormen voor de openbare orde ernstige gebreken kent, zoals hogerop aangetoond.

De hierboven uiteengezette omstandigheden zijn van die aard dat ze het verzoeker en zijn gezin moeilijk of onmogelijk kan maken om het privé- en gezinsleven voort te zetten.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door na te laten een zo grondig als mogelijk onderzoek te voeren naar het bestaan van verzoekers gezinsleven en vervolgens naar de toelaatbaarheid van een inmenging in dit gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRR voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, begaat verwerende partij naast een schending van de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 EVMR eveneens een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen.

5. Vijfde onderdeel

Verwerende partij beging een schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag.

Uit niets blijkt immers dat verwerende partij afdoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Verwerende partij rept hierover met geen woord.

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435/99)

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...”

Waar vroeger werd geoordeeld dat het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 3 van het IVRK geen directe werking had, en het corresponderende artikel in de Grondwet, art. 22bis, evenmin, dient er een andere benadering gevolgd te worden sinds het recht ook in het Handvest van Grondrechten van de Unie werd opgenomen, in artikel 24.2, gezien de directe werking van het Handvest.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité heeft benadrukt dat ‘maatregelen betreffende kinderen’ ruim geïnterpreteerd moeten worden. In ‘General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)’ van 29 mei 2013 schrijven ze het volgende:

“19. The legal duty applies to all decisions and actions that directly or indirectly affect children. Thus, the term “concerning” refers first of all, to measures and decisions directly concerning a child, children as a group or children in general, and secondly,

to other measures that have an effect on an individual child, children as a group or children in general, even if they are not the direct targets of the measure. (...) Therefore, “concerning” must be understood in a very broad sense.

20. Indeed, all actions taken by a State affect children in one way or another. This does not mean that every action taken by the State needs to incorporate a full and formal process of assessing and determining the best interests of the child. However, where a decision will have a major impact on a child or children, a greater level of protection and detailed procedures to consider their best interests is appropriate.

Thus, in relation to measures that are not directly aimed at the child or children, the term “concerning” would need to be clarified in the light of the circumstances of each case in order to be able to appreciate the impact of the action on the child or children.”

Hieruit blijkt dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden (zoals in casu de voorliggende procedure), vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

“5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity.”

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op:

“6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.”

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen:

“32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child.”

Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt.

“42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development.”

Relevant hier bij is ook hetgeen rechters M. Maes en A. Wijnants schrijven:

“Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden¹²², maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedurereg. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging” (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

Nergens blijkt dat verwerende partij deze onderzoeksplicht, die voortkomt uit artikel 24 van het Handvest (hetgeen directe werking heeft), nageleefd heeft. Evenmin blijkt dat de belangen van verzoekers dochter primair in overweging werden genomen, wel integendeel.

Bij het bepalen van het hoger belang van verzoekers dochter, is het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind van belang. Kinderen hebben namelijk op basis van artikel 7 van het dit Verdrag het recht om door hun ouders verzorgd te worden:

Art. 7. 1. Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.

In toepassing van artikel 9 van ditzelfde verdrag hebben verzoekers kinderen het recht niet gescheiden te worden van hun ouders, en in de mate van het mogelijke een effectief contact te hebben met hen:

Art. 9. 1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.

Het doel van artikel 8 EVRM is, zeker wanneer het jonge kinderen betreft, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een kind ontplooit en het kind stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, *Uner v. the Netherlands*, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Het EHRM heeft in het arrest *Jeunesse t. Nederland* van 3 oktober 2014 nog duidelijker gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

“109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; *mutatis mutandis*, *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135; and *X v. Latvia* [GC], no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”

Bij gezinsvorming of -hereniging houdt het EHRM vooral rekening met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders (§118 van het *Jeunesse* arrest).

Gezien het feit dat verzoeker 3 minderjarige kinderen heeft van wie de jongste 11 jaar oud is en één kind een ernstige verstandelijke beperking en autisme heeft, is de zorg en nabijheid van haar ouders onontbeerlijk voor haar ontwikkeling. Aan de sterke banden en afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn kinderen kan niet getwijfeld worden (zie *supra*). Voor kinderen is de zorg en nabijheid van de ouders cruciaal voor hun ontwikkeling. Communicatie via het internet biedt geenszins dezelfde warmte en geborgenheid.

Recent werden er nieuwe richtlijnen aangenomen door het VN Kinderrechtencomité. De relevante passages die aandringen op het behoud en herstel van gezinseenheid in het hoger belang van het kind worden hieronder hernoemen:

“11. Instead, States should adopt solutions that fulfil the best interests of the child, along with their rights to liberty and family life, through legislation, policy and practices that allow children to remain with their family members and/or guardians in non-custodial, community-based contexts while their immigration status is being resolved and the children’s best interests are assessed, as well as before return.”

“28. The right to family unity for migrants may intersect with States’ legitimate interests in making decisions on the entry or stay of non-nationals in their territory. However, children in the context of international migration and families should not be subjected to arbitrary or unlawful interference with their privacy and family life.²¹ Separating a family by deporting or removing a family member from a State party’s territory, or otherwise refusing to allow a family member to enter or remain in the territory, may amount to arbitrary or unlawful interference with family life [Human Rights Committee, communications No. 2009/2010, *Ilyasov v. Kazakhstan*, Views adopted on 23 July 2014; No. 2243/2013, *Husseini v. Denmark*, Views adopted on 24 October 2014; No. 1875/2009, *M.G.C. v. Australia*, Views adopted on 26 March 2015; No. 1937/2010, *Leghaei and others v. Australia*, Views adopted on 26 March 2015; and No. 2081/2011, *D.T. v. Canada*, Views adopted on 15 July 2006]

“29. The Committees are of the view that the rupture of the family unit by the expulsion of one or both parents based on a breach of immigration laws related to entry or stay is disproportionate, as the sacrifice inherent in the restriction of family life and the impact on the life and development of the child is not outweighed by the advantages obtained by forcing the parent to leave the territory because of an immigration-related offence. 23 Migrant children and their families should also be protected in cases where expulsions would constitute arbitrary interference with the right to family and private life. 24 The Committees recommend that States provide avenues for status regularization for migrants in an irregular situation residing with their children, particularly when a child has been born or has lived in the country of destination for an extended period of time, or when return to the parent's country of origin would be against the child's best interests. Where the expulsion of parents is based on criminal offences, their children's rights, including the right to have their best interests be a primary consideration and their right to be heard and have their views taken seriously, should be ensured, also taking into account the principle of proportionality and other human rights principles and standards.

30. The Committees are concerned about cases where children are separated from parents and placed in alternative care by child protection systems when there are no concerns related to parental abuse and neglect. Financial and material poverty, or conditions directly and uniquely attributable to such poverty, should never be the sole justification for removing a child from parental care, for receiving a child into alternative care or for preventing a child's social reintegration. In this regard, States should provide appropriate assistance to parents and legal guardians in the performance of their childrearing responsibilities, including by providing social benefits and child allowances and other social support services regardless of the migration status of the parents or the child.

31. The Committees are also of the opinion that based on article 18 of the Convention on the Rights of the Child, a comprehensive approach to the child's right to a family environment in the context of migration should contemplate measures directed at enabling parents to fulfil their duties with regard to child development. Considering that irregular migration status of children and/or their parents may obstruct such goals, States should make available regular and non-discriminatory migration channels, as well as provide permanent and accessible mechanisms for children and their families to access long-term regular migration status or residency permits based on grounds such as family unity, labour relations, social integration and others.

32. Under article 10 of the Convention on the Rights of the Child, States parties are to ensure that applications for family reunification are dealt with in a positive, humane and expeditious manner, including facilitating the reunification of children with their parents. When the child's relations with his or her parents and/or sibling(s) are interrupted by migration (in both the cases of the parents without the child, or of the child without his or her parents and/or sibling(s)), preservation of the family unit should be taken into account when assessing the best interests of the child in decisions on family reunification.²⁶ 33. In the case of undocumented children in the context of international migration, States shall develop and implement guidelines, taking particular care that time limits, discretionary powers, and/or lack of transparency in administration procedures should not hinder the child's right to family reunification.” Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families & Committee on the Rights of the Child, Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return, 16 november 2017.

Verzoekers kinderen hebben geen banden met Marokko. Verder lopen ze school in België, en heeft ze hier een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM opgebouwd.

Nergens blijkt dat de belangen van verzoekers kinderen primair in overweging werden genomen, wel integendeel. Artikel 24 van het Handvest, hetgeen directe werking heeft, vereist dat het hoger belang van het kind een essentiële overweging vormt. Dit blijkt echter niet uit de bestreden beslissing, waarin verwerende partij de belangen van de Belgische maatschappij sterker laat doorwegen. Verwerende partij laat het na om afdoende te motiveren waarom het hoger belang van verzoekers dochter niet primair in overweging werd genomen.

Doordat verzoeker een inreisverbod van 10 jaar kreeg betekend, zullen zijn kinderen verder opgroeien zonder de nabijheid van hun vader. Dit is niet in hun hoger belang, en zeker niet in het hoger belang van de hulpbehoevende O.. Het inreisverbod vormt een verzwarende factor, die verwerende partij niet mee in rekening lijkt te brengen.

Omwille van de bovenstaande redenen, werd artikel 24 van het Handvest geschonden.

6. Zesde onderdeel

Verzoekers raadsman gaf bij de aanvraag gezinshereniging aan verwerende partij mee dat verzoekers zoon O. een ernstige verstandelijke beperking en autisme heeft en om die reden erg gehecht is aan, en daarom ook sterk afhankelijk is van verzoeker.

Wanneer verzoeker het Belgisch grondgebied moet verlaten en moet terugkeren naar zijn land van herkomst, zal zijn zoon, die de Belgische nationaliteit heeft en dus EU-burger is, eveneens het land moeten verlaten omwille van die sterke afhankelijkheid.

Artikel 20 VWEU bepaalt het volgende:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Het is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat familieleden van ‘statische’ EU-burger een afgeleid verblijfsrecht kunnen genieten op grond van artikel 20 VWEU wanneer door de weigering om een dergelijk recht toe te kennen aan het familielid de EU-burger feitelijk gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan zijn status van Unieburger verbonden rechten zou worden ontnomen. (Zie onder andere HvJ 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; HvJ 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 37)

In een arrest van 27 april 2023 oordeelde het Hof van Justitie (C-528/21) dat artikel 20 VWEU ook in rekening gebracht moet worden wanneer er een inreisverbod wordt opgelegd. Het Hof stelt dat de nationale autoriteiten, vooraleer ze een inreisverbod opleggen, eerst moeten nagaan of er tussen die derdelands familielid en de EU-burger een afhankelijkheidsverhouding bestaat dat wanneer het inreisverbod opgelegd wordt aan het familielid, de EU-burger feitelijk gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten:

“60 In de tweede plaats kan het opleggen van een inreisverbod voor het grondgebied van de Unie aan een onderdaan van een derde land die een familielid van een burger van de Unie is, net als de weigering of het verlies van een verblijfsrecht op het grondgebied van een lidstaat, tot gevolg hebben dat deze burger het effectieve genot van de belangrijkste aan zijn status verbonden rechten wordt ontnomen wanneer er tussen deze personen een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat dit inreisverbod ertoe zou leiden dat voornoemde burger feitelijk gedwongen is de betrokken derdelander aan wie het voornoemde verbod is opgelegd te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie naar analogie arrest van 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 32).

61 In casu genieten zowel het minderjarige kind van M.D. als de moeder van het kind als burgers van de Unie de in artikel 20 VWEU neergelegde rechten. Bijgevolg kan niet a priori worden uitgesloten dat het aan M.D. opgelegde inreis- en verblijfsverbod ertoe leidt dat deze burgers van de Unie feitelijk het effectieve genot van de belangrijkste aan hun status van Unieburger verbonden rechten wordt ontnomen. Dat zou het geval zijn indien er voor de toepassing van artikel 20 VWEU, zoals dat door het Hof is uitgelegd, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen M.D. en zijn minderjarige kind of zijn partner, dat dit kind of deze partner feitelijk gedwongen is ook het grondgebied van de Unie te verlaten [zie onder meer arresten

van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punten 65 en 71-75, en 5 mei 2022, Subdelegación del Gobierno en Toledo (Verblijfsrecht van een gezinslid – Onvoldoende bestaansmiddelen), C-451/19 en C-532/19, EU:C:2022:354, punten 56 en 64-69].

[...]

65 Uit de voorgaande overwegingen volgt dat een lidstaat geen inreisverbod voor het grondgebied van de Unie mag opleggen aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die onderdaan van deze lidstaat is en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, zonder eerst na te gaan of er tussen die derdelander en dit familielid een afhankelijkheidsverhouding bestaat zoals omschreven in punt 61 van het onderhavige arrest. De bevoegde nationale autoriteiten dienen daarentegen op basis van onder meer de gegevens die de betrokken derdelander en Unieburger vrijelijk moeten kunnen overleggen, en door in voorkomend geval de nodige onderzoeken te verrichten, na te gaan of er tussen deze twee personen een dergelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat [zie in die zin arrest van 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 53].”

In paragraaf 57 van hetzelfde arrest stelt het Hof dat hetzelfde principe van toepassing is bij alle “nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de rechten die zij aan hun status ontleenen.”

Bijgevolg moeten lidstaten bij het afleveren van een inreisverbod, op basis van onder meer de gegevens die de betrokken derdelander en Unieburger hebben voorgelegd, moeten nagaan of er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen de statische EU-burger en diens familielid die ertoe zou leiden dat de EU-burger het grondgebied van de EU zou moeten verlaten.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing ook niet dat verzoekers raadsman deze informatie aanbracht.

Verwerende partij was aldus op de hoogte van O.s sterke afhankelijkheid van verzoeker, en had om die reden moeten nagaan of de afhankelijkheidsband van die aard was dat O., die de Belgische nationaliteit heeft en daarom EU-burger is, feitelijk gedwongen zou zijn om net als zijn vader het grondgebied te verlaten.

Nergens gaat verwerende partij echter in op de concrete afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn jongste zoon, die in toepassing van artikel 20 VWEU beoordeeld dient te worden. Dit vormt dan ook een schending van dit artikel, alsmede van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die op verzoeker rust.

Om al deze redenen vindt verzoeker dat de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en bovenstaande wettelijke bepalingen schendt.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2.1. In het eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat het inreisverbod werd genomen door een attaché, terwijl volgens artikel 5 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: het delegatiebesluit), een beslissing op grond van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet echter genomen te worden door een personeelslid dat minstens de functie van adviseur uitoefent, of tot klasse A3 behoort.

Artikel 5 van het delegatiebesluit bepaalt:

“ § 1. De personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van adviseur uitoefenen of tot de A3-klasse behoren zijn bevoegd om :

(...)

3° een inreisverbod op te leggen met een welbepaalde duur van meer dan drie jaar, ingevolge artikel 44nonies of artikel 74/11, § 1, derde of vierde lid, van de wet van 15 december 1980 ;

(...)

§ 2. De personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren en die bij naam daartoe zijn aangewezen door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of door degene die de managementfunctie -1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, door middel van een gedagtekend en door hem ondertekend schrijven, zijn ook bevoegd om de bevoegdheden vermeld in paragraaf 1, 1° tot 6°, uit te oefenen.

§ 3. De personeelsleden van het bureau Permanentie van de Dienst Controle Binnenland en Grenzen van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse

behoren, zijn ook bevoegd om een inreisverbod op te leggen, voor een welbepaalde duur, van meer dan drie jaar, ingevolge artikel 44nonies of artikel 74/11, § 1, derde of vierde lid, van de wet.”

Aldus moet het inreisverbod van tien jaar genomen zijn door een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste die graad van adviseur bezit, of tot de klasse A3 behoort. De beslissing kan ook worden genomen door een personeelslid dat de functie van attaché uitoefent die tot de klasse A1 behoort, indien deze daartoe bij naam werd aangewezen door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of door degene die de managementfunctie -1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, door middel van een gedagtekend en door hem ondertekend schrijven.

De bestreden beslissing werd genomen door S.H., attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bij haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij een “akte tot aanstelling van de Directeur-Generaal”, gedateerd op 15 februari 2021 en met inwerkingtreding op 16 februari 2021, waarbij S.H. wordt aangesteld om de bevoegdheden uit te oefenen die worden genoemd in artikel 5, § 1, 1° tot 6°, van het delegatiebesluit. Zij toont aldus aan dat de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe gemachtigd ambtenaar.

Het eerste middelonderdeel is bijgevolg niet gegrond.

2.2.2. In het tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat het bestreden inreisverbod gesteund is op het bevel om het grondgebied te verlaten dat er mee gepaard gaat. Hij betoogt dat deze dus samen moeten worden vernietigd.

De Raad kan er mee volstaan vast te stellen dat verzoekers beroep tot nietigverklaring in de zaak RvV 329.292 gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 oktober 2024, met het arrest nr. 327 038 van 21 mei 2025 werd verworpen.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.3. In het derde middelonderdeel betoogt de verzoeker dat de strafrechtelijke veroordelingen waarop de bestreden beslissing niet voldoende draagkrachtig zijn om de bestreden beslissing te onderbouwen. Hij wijst er op dat de feiten meer dan tien jaar geleden plaatsvonden en dat volgens de meest recente rapporten van het Coördinatieorgaan voor de Dreigingsanalyse (hierna: het OCAD) van 5 april 2024 en 21 juni 2024, verzoeker geen bedreiging meer vormt en niet meer wordt opgevolgd.

De verwerende partij steunt haar beslissing op het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 8 december 2016, het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 28 februari 2017 en het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 14 december 2021. Daarbij wordt gewezen op de feiten die tot deze veroordelingen hebben geleid, zoals dat verzoeker in 2010 met andere jongeren een groep gevormd heeft met personen die beoogden naar buitenlands strijdgebied te vertrekken met het oog op de aansluiting bij gewapende strijders teneinde deel te nemen aan de gewapende jihad; het feit dat hij een leidend persoon is geweest binnen de organisatie in de periode tussen 29 april 2011 en 12 maart 2014; dat hij in Syrië, in de provincie Aleppo, J.B. heeft aangehouden of doen aanhouden, gevangen gehouden of doen gevangen houden heeft, met de omstandigheid dat de aangehouden of gevangen gehouden persoon met de dood bedreigd wordt, in de periode tussen 4 maart 2013 en 23 september 2013.

De verwerende partij verwijst in haar beslissing ook naar elementen *à décharge*, zoals de verslagen van het OCAD van 20 november 2023 en 5 april 2024 waarin aan verzoeker een laag dreigingsniveau werd toegekend en de beslissing van 21 juni 2024 om de verzoeker niet langer op te volgen.

De verwerende partij wijst er echter op dat deze evaluatie enkel betrekking had op het inschatten van een actieve en acute dreiging. Het beëindigen van de opvolging door het OCAD neemt niet weg dat de verwerende partij binnen haar eigen beoordelingsbevoegdheid mocht onderzoeken of er nog een structureel recidiverisico bestond.

De Raad merkt op dat volgens het Hof van Justitie vroegere ernstige gedragingen een actuele bedreiging kunnen vormen indien zij indicaties bevatten van een blijvende risicovolle ingesteldheid, zelfs indien er op het ogenblik van de beslissing geen nieuwe feiten werden vastgesteld (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

De Raad stelt vast dat de verwerende partij geen louter theoretische of abstracte verwijzingen naar het verleden maakte, maar concreet motiveerde waarom, gelet op de zwaarte en de herhaling van de vroegere terroristische feiten, het relatief korte tijdsverloop sinds de invrijheidsstelling en het strategische gedrag in het verleden, nog niet kon worden uitgesloten dat verzoeker een ernstig risico voor de openbare orde en de nationale veiligheid vormde.

Verzoeker gaat uitgebreid in op het vonnis van de SURB van 12 mei 2023 waarin wordt vastgesteld dat op 28 mei 2021 elektronisch toezicht werd toegekend, hij samenwoont met zijn gezin zonder gekende problemen, hij tijdens het elektronisch toezicht een begeleiding volgde bij Ceapire, die positief werd afgerond, dat hij een opleiding monteur verwarming en sanitair, en ventilatie volgt, dat het CAW Limburg (team extremisme) hem nog begeleidt en stelt dat er actueel op ideologisch vlak op geen enkele manier nog bezorgdheden te detecteren zijn. Er is sprake van een bestendinging van disengagement maar ook van een deradicaliseringsproces dat tijdens de detentie werd afgerond.

De justitieassistent schatte het risico op nieuw extremistisch geweld als redelijk laag in. Dit stemt overeen met de dreigingsanalyse van het OCAD van november 2023.

De Raad merkt op dat de verwerende partij wel degelijk rekening houdt met deze elementen. Zij erkende uitdrukkelijk de positieve trajecten die verzoeker had doorlopen, maar overwoog dat de bescherming van de fundamentele belangen van de samenleving tegen terroristische dreigingen zwaarder woog dan verzoekers individuele belang bij de gezinshereniging. De verwerende partij heeft zich niet uitsluitend gebaseerd op de aard van de vroegere veroordelingen. Zij hield eveneens rekening met het feit dat verzoeker zijn voorwaarden strikt naleeft, maar stelde deze naleving in de juiste context: verzoeker stond onder strikte voorwaarden tot 2029 en onder intensieve opvolging. Bovendien werd benadrukt dat correcte naleving onder toezicht nog geen definitief bewijs vormt van een duurzaam engagement tot niet-hervallen gedrag. De Raad volgt niet het betoog van verzoeker dat de positieve evaluaties van het OCAD en de SURB zonder meer in strijd zouden zijn met de beoordeling door de Dienst Vreemdelingenzaken. Zoals het Hof van Justitie bevestigde in onder meer het arrest "G.S. en V.G." (C-381/18 en C-382/18), moet elke beoordeling gebeuren op basis van alle omstandigheden, waaronder ook het gewicht van de vroegere feiten en het recidiverisico.

De Raad is van oordeel dat de beoordeling door de verwerende partij niet getuigt van kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid. De verwijzing naar het feit dat verzoeker in het verleden onderdook na zijn terugkeer uit Syrië, zijn leiderschapsrol binnen Sharia4Belgium en de ernst van de gepleegde feiten, werd terecht ingeschat als aanwijzingen van een verhoogd risico, ondanks het uitblijven van nieuwe incidenten. De verwerende partij mocht in redelijkheid oordelen dat, gelet op de strategische en manipulatieve gedragingen in het verleden, er nog onvoldoende garanties bestonden over de duurzaamheid van verzoekers positieve evolutie.

Hoewel het OCAD verzoekers dreigingsniveau als "laag" heeft ingeschaald en vervolgens hem niet langer opvolgt, waardoor hij thans niet meer het statuut heeft van *Foreign Terrorist Fighter*, noch een ander statuut vermeldt in het Koninklijk Besluit betreffende de gemeenschappelijke gegevensbank Foreign Terrorist Fighters van 21 juli 2016, merkt de Raad op dat het OCAD zijn dreigingsniveau als "laag" heeft beoordeeld, deze vaststellingen niet impliceren dat geen enkel risico meer bestaat. Het OCAD evalueert de actieve dreiging en past strikt zijn methodologie toe bij de classificatie van dreigingsniveaus. Uit het koninklijk besluit van 28 november 2006 blijkt dat de doelstelling van de gegevensverzameling door het OCAD specifiek is en functioneel beperkt is tot de evaluatie en bestrijding van dreigingen, met als hoofddoel, de preventieve identificatie van risico's, bescherming van potentiële doelwitten, ondersteuning van crisisbeheer bij concrete dreigingsgevallen, historische opvolging van groeperingen en individuen die relevant zijn voor de analyse van de dreiging. De gegevensverzameling is beperkt tot de doelstellingen van artikel 3 en de gegevens die mogen worden verwerkt zijn strikt afgebakend tot de opgesomde categorieën (artikel 4).

De analyse van de actieve dreiging dient dus een ander doel en volgt andere, limitatief bepaalde beoordelingscriteria dan de vraag of een vreemdeling nog een structureel gevaar vormt voor de openbare veiligheid in het licht van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° en artikel 44ter § 1 en § 2, van de vreemdelingenwet. Deze laatste vraag behoort tot de autonome bevoegdheid van de verwerende partij. Zij is daarbij niet noodzakelijk gebonden door het oordeel van het OCAD dat er geen sprake is van een actuele dreiging.

In casu oordeelde de verwerende partij op basis van de concrete elementen in de zaak dat het feit dat verzoeker zich correct gedraagt geen garantie biedt dat verzoeker het radicaal islamitisch gedachtengoed definitief achter zich heeft gelaten; verzoeker staat nog onder voorwaarden, waaronder de voorwaarde om geen feiten van openbare orde te plegen. Mogelijk handelt verzoeker daarbij strategisch, de verwerende partij verwijst daarbij naar het feit dat verzoeker een tijd ondergedoken leefde na zijn terugkeer uit Syrië in 2013. De verwerende partij verwijst naar de ernst van de feiten, en het feit dat verzoeker vrij is onder voorwaarden, en dus nog bezig is met zijn strafuitvoering en strikt opgevolgd wordt door Justitie; OCAD moet rekening houden met 'criteria die wettelijk zijn vastgelegd', en als een persoon niet meer aan die criteria voldoet, moet deze geschrapt worden uit de gemeenschappelijke gegevensbank; het is niet uitgesloten dat verzoeker zich enkel aan de voorwaarden houdt omdat hij strikt wordt opgevolgd door een justitie-assistent; het is in verzoekers eigen belang om zich aan deze voorwaarden te houden, om een gunstige strafmodaliteit te behouden; de twee strafrechtelijke veroordelingen, en het 'feit dat verzoeker recidiveerde'; het 'feit dat de strafuitvoeringsrechtbank strenge voorwaarden oplegde, vormt een indicatie dat dit rechtscollege aanneemt dat er nog een risico bestaat dat verzoeker nogmaals van het rechte pad afraakt'; het feit dat een eerste

arrestatie van 23 oktober 2010 tot 29 april 2011 verzoeker niet heeft weerhouden om onmiddellijk nieuwe feiten te leggen.

De verwerende partij tilt zeer zwaar aan de ernst van de feiten, daarbij wijzend op de zwaarte van de veroordeling, de doelstellingen van sharia4belgium, de contacten met andere extremisten in andere landen, zijn optreden als leidinggevende (coördinerende, communicatieve en controlerende, organiserende taken, naast de eigen deelnames aan acties). Verzoeker had een belangrijke functie bij het indoctrinatie- en radicaliseringsproces van tientallen militanten. Er wordt op gewezen dat verzoeker binnen Sharia4belgium gold als een van de drie personen die zeer zware straffen kreeg. Verzoeker vertrok naar Syrië waar hij zich aansloot bij Mjls Shura Al-Mujahidin, een gewelddadige salafistische jihadistische beweging, die met geweld streefde naar de zuivere leer van de islam, gewelddadige strijd met alle ongelovigen, het wereldwijd invoeren van de sharia en strijden voor een totalitaire islamitische staat. Verwerpen democratie, rechtstaat, mensenrechten. Deze organisatie behoorde tot het internationaal terroristisch netwerk van Al Qaeda. In Syrië werd strijd gevoerd tegen ongelovigen, werden hinderlagen gelegd, burgers overvallen, ontvoerd voor losgeld en verkracht. Wanneer losgeld niet werd betaald, werden gijzelaars onthoofd. Het ging om een groep van personen die zich voornamelijk bezighield met plunderingen, banditisme, willekeurige vrijheidsberovingen en willekeurige executies. Verzoeker werd schuldig geacht aan de vrijheidsberoving van J.B., waarbij hij werd geslagen en met de dood bedreigd. Hij had een leidinggevende rol, en speelde een uitermate belangrijke rol bij het indoctrinatie- en radicaliseringsproces van tientallen militanten. De verwerende partij acht ook dat de strafmaat die aan verzoeker werd toebedeeld, de ernst van de feiten reflecteert. Verzoeker behoorde als leidinggevend figuur tot de drie personen die, gelet op hun rol, tot een gevangenisstraf van twaalf jaar werd veroordeeld, wat een zwaardere straf was in vergelijking tot de overige veroordeelden.

De Raad acht deze afweging niet kennelijk onredelijk en wijst er op dat deze aansluit aan bij de rechtspraak van het Hof van Justitie waarin wordt benadrukt dat lidstaten bijzondere waakzaamheid mogen aanhouden ten aanzien van personen veroordeeld voor terroristische feiten (o.m. *Tsakouridis* C-145/09). Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt duidelijk dat terroristische misdrijven een voldoende grond kunnen vormen voor een weigering van verblijf of gezinshereniging, wanneer zij wijzen op een actuele en ernstige bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid.

In het arrest "*Bouchereau*" van 27 oktober 1977 (C-30/77) verduidelijkt het Hof dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen automatische motivering vormt voor een beperking van het vrije verkeer. Echter, uit de omstandigheden die tot de veroordeling hebben geleid, kan blijken van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Het Hof preciseerde daarbij dat de vaststelling van een dergelijke bedreiging doorgaans inhoudt dat de betrokken persoon een neiging vertoont om het gewraakte gedrag in de toekomst voort te zetten. Het Hof stelde verder dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaande gedrag, wanneer het voldoende ernstig is, volstaat om de voorwaarden van een actuele bedreiging in de zin van het gemeenschapsrecht te vervullen. Het komt aan de nationale autoriteiten toe om per geval een individuele beoordeling te maken, rekening houdend met de specifieke omstandigheden en de bijzondere rechtspositie van burgers binnen de Europese Unie.

In het arrest "*Tsakouridis*" van 23 november 2010 (C-145/09) benadrukte het Hof dat bij de beoordeling of een persoon een actuele bedreiging vormt, rekening mag worden gehouden met de ernst van de opgelegde straf, als een van de relevante factoren in het geheel van omstandigheden. De beoordeling moet aldus niet enkel steunen op de vraag of er sinds de veroordeling nieuwe feiten zijn gepleegd, maar kan ook rekening houden met de aard en de ernst van de vroegere gedragingen en het risico op herval.

In het arrest "*P.I.*" van 22 mei 2012 (C-348/09) verduidelijkt het Hof opnieuw dat de vaststelling van een actuele bedreiging normaliter vereist dat de betrokkene een neiging vertoont om zijn vroegere gedrag in de toekomst voort te zetten. In de betreffende zaak ging het over seksuele misdrijven tegen een minderjarige, en het Hof oordeelde dat dergelijke ernstige strafbare feiten op zichzelf al een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving kunnen vormen, zelfs indien er sindsdien geen nieuwe feiten zijn gepleegd. Daarbij wees het Hof op artikel 83, lid 1, van het VWEU, dat terrorisme, mensenhandel, seksuele uitbuiting van kinderen en andere vormen van bijzonder ernstige criminaliteit erkent als misdrijven die een grensoverschrijdende dimensie hebben en die de fundamentele waarden van de samenleving raken.

Artikel 83 van het VWEU machtigt het Europees Parlement en de Raad om minimumvoorschriften vast te stellen inzake de definitie van en de sancties voor dergelijke zware criminaliteit, waaronder specifiek terrorisme. Deze bepalingen erkennen uitdrukkelijk het buitengewoon ernstige karakter van terroristische feiten en hun impact op de samenleving.

Daaruit volgt dat terroristische feiten, gelet op hun inherente ernst en het fundamenteel belang dat zij raken, in beginsel een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging kunnen vormen die een weigering van verblijf of gezinshereniging rechtvaardigt, zelfs wanneer sinds de feiten enige tijd is verstreken en zelfs bij afwezigheid van nieuwe misdrijven. De nationale autoriteiten moeten daarbij wel een individuele en actuele beoordeling maken, maar mogen rekening houden met de aard, de ernst en de omstandigheden van de vroegere feiten, alsook met het eventuele risico op recidive.

Aldus bevestigt de rechtspraak dat bij misdrijven van de ernst van terrorisme het enkel bestaan van eerdere zware feiten, onder voorwaarden, kan volstaan om een actuele bedreiging vast te stellen, zonder dat noodzakelijk gewacht moet worden op nieuwe feiten of gedragingen.

Aansluitend merkt de Raad op dat het EHRM in zijn beslissing van 3 maart 2022 in de zaak no. 27801/19 "*Adam JOHANSEN against Denmark*" oordeelde, met betrekking tot een gevestigde migrant die in Denemarken was geboren en zijn hele jeugd en jeugd daar legaal had doorgebracht, uit te zetten (zie *Maslov*, hierboven geciteerd, § 75), niet disproportioneel in het licht van de feiten van deelname aan rekrutering en training door een terroristische organisatie en deelname aan terroristische handelingen. In de huidige zaak blijkt dat verzoeker een zeer belangrijke leidinggevende functie had in Sharia4Belgium, wat ook blijkt uit het feit dat hij, als een van de drie kopstukken, tot de zeer zware gevangenisstraf van twaalf jaar werd veroordeeld, dit in tegenstelling tot de "*lagere*" leden van de organisatie.

De Raad stelt verder vast dat verwerende partij terecht het belang van de samenleving, en met name het belang van de bescherming tegen terrorisme en extremisme, prevalerend acht boven het individuele belang van verzoeker om gezinshereniging. In die zin is de bestreden beslissing conform het evenredigheidsbeginsel en houdt zij rekening met het fundamentele belang dat op het spel staat.

De Raad gaat evenmin in op het betoog van verzoeker dat het tijdsverloop sinds de feiten, alsook zijn positieve detentietraject en re-integratie voldoende zouden aantonen dat er geen risico meer zou bestaan. De verwerende partij erkende weliswaar de positieve evolutie van verzoeker, maar benadrukte terecht dat deze evolutie nog relatief recent is en dat verzoeker nog steeds onder voorwaarden staat. Het feit dat een periode van voorwaardelijke invrijheidstelling zonder incidenten verloopt, zeker binnen een strikt begeleid kader, vormt op zichzelf geen afdoende garantie dat het risico op hervat volledig is verdwenen. De Raad herhaalt dat de beoordeling door de verwerende partij coherent is met de Europese rechtspraak, waarin wordt onderstreept dat lidstaten bijzondere voorzichtigheid mogen betrachten wanneer het gaat om de gevolgen van ernstige terroristische feiten, zelfs indien er sindsdien geen nieuwe feiten werden gepleegd. Zoals het Hof van Justitie heeft geoordeeld in de zaken "*Bouchereau, Tsakouridis en P.I.*", kan het bestaan van een eerder gepleegd bijzonder ernstig feit in bepaalde omstandigheden voldoende blijven om een actuele bedreiging vast te stellen, mits een individuele en actuele beoordeling wordt gemaakt, wat *in casu* is gebeurd.

Verzoeker geeft in wezen een eigen beoordeling van de feiten en omstandigheden van zijn dossier. Hoewel deze lezing zijn merites heeft, komt het de verwerende partij toe om in het kader van haar discretionaire bevoegdheid een autonome beoordeling te maken van de actuele bedreiging voor de openbare orde en nationale veiligheid. Het feit dat de verwerende partij belang hecht aan de ernst en de herhaling van de gepleegde feiten, aan het gegeven dat verzoeker pas recentelijk voorwaardelijk werd vrijgelaten, nog steeds onder toezicht staat tot 2029 en een evident belang heeft bij het naleven van zijn voorwaarden, maakt haar beoordeling op zichzelf niet kennelijk onredelijk.

De Raad herinnert eraan dat het OCAD een eigen, strikt afgebakende taak heeft inzake de analyse van de actuele dreiging, en dat het orgaan zijn beoordeling toespitst op het gevaar dat op een bepaald ogenblik uitgaat van een persoon of groepering. Zoals eerder uiteengezet, hield het OCAD bij zijn inschattingen van 2023 en 2024 reeds uitdrukkelijk rekening met de vroegere veroordelingen van verzoeker, alsook met het feit dat hij herhaaldelijk terroristische feiten pleegde. Niettemin besloot het OCAD hem een dreigingsniveau 1 ("*laag*") toe te kennen, en hem uiteindelijk niet langer op te volgen. Deze vaststelling betreft evenwel louter de inschatting van een acute dreiging, en bindt de verwerende partij niet bij de beoordeling van structurele risico's in het kader van artikel 40ter, § 2, van de vreemdelingenwet.

Dat de laatste feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld dateren van meer dan tien jaar geleden, namelijk van maart 2014, wordt niet betwist. Evenmin betwist verwerende partij dat verzoeker sindsdien een positief traject heeft afgelegd dat geleid heeft tot zijn voorwaardelijke invrijheidstelling en tot positieve evaluaties door zowel het OCAD als de strafuitvoeringsrechtbank. Deze positieve evolutie sluit echter een autonome risico-inschatting door de verwerende partij niet uit.

Wat betreft het juridisch-technisch betoog van verzoeker over het begrip "*recidive*", merkt de Raad op dat het gebruik van deze term in de bestreden beslissing kennelijk niet verwijst naar de recidive in de strikt strafrechtelijke betekenis van artikel 54 van het Strafwetboek, die voorwaarden voor strafverzwaring impliceert. In de context van een beoordeling van het gevaar voor de openbare orde of openbare veiligheid wordt de term "*recidive*" door de verwerende partij gebezigd in een ruimer betekenisveld en verwijst deze naar het herhaaldelijk plegen van soortgelijke ernstige feiten. De vaststelling dat verzoeker meermaals terroristische misdrijven heeft gepleegd, is in die zin relevant als aanwijzing van een verhoogd risico op hervat, ongeacht de strafrechtelijke kwalificatie die eraan wordt toegekend.

Wat betreft de materiële motivering en de zorgvuldigheid van het onderzoek, herinnert de Raad eraan dat hij zich beperkt tot een wettelijkheidstoets en nagaat of de overheid is uitgegaan van correcte feitelijke gegevens, deze behoorlijk heeft onderzocht en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk was. De verwerende partij steunde zich op concrete en actuele feiten. Zij hield rekening met de positieve evolutie van verzoeker tijdens en na zijn detentie, onder meer via deelname aan re-integratietrajecten, begeleiding door het CAW en het beëindigde deradicaliseringstraject. Tegelijkertijd onderstreepte zij de ernst van de vroegere feiten, de vaststelling dat verzoeker in het verleden strategisch en ondergedoken handelde, en het feit dat zijn huidige gedrag mede kan worden verklaard door de intense justitiële opvolging en de persoonlijke motieven

om zijn gunstige strafmodaliteit te behouden. Gelet op deze elementen besluit de Raad dat de bestreden beslissing steunt op een zorgvuldig onderzoek van de elementen van de zaak. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn.

Het derde middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.4. In het vierde middelonderdeel bekritiseert de verzoeker uitgebreid de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, zoals deze in de bestreden beslissing werd gemaakt. Na een theoretische uiteenzetting van de relevante jurisprudentie in verband met artikel 8 van het EVRM, voert verzoeker aan dat beoordelingen van het gezinsleven op onzorgvuldige wijze heeft plaatsgevonden. Hij gaat hierbij in het bijzonder in op de zgn. *Boultif* (EHRM 2 augustus 2001, *Boultif/Zwitserland*, § 48) en *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), §§ 55, 57 en 58) en *Emre* (EHRM 22 mei 2008, *Emre/Zwitserland*, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *Hasanbasic/Zwitserland*, § 54) - criteria die in zijn voordeel moeten doorwegen.

Deze zijn:

- (1) De aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) De duur van het verblijf in het gastland;
- (3) Het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) De nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) De gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) De vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) De vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) De ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen;
- (9) Het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) De hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst;
- (11) De specifieke omstandigheden van de zaak;
- (12) Het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Met betrekking tot (1) de aard en de ernst van het gepleegde misdrijf, blijkt uit de bespreking van het derde middelonderdeel dat de aard en de ernst van de gepleegde misdrijven niet wordt betwist. Het gaat *in casu* om aan terrorisme gelieerde daden, die zeer ernstig zijn en waar verzoeker een leidende rol had in een strakke organisatie.

De Raad wijst er ook op dat het EHRM geduid heeft dat dat terroristisch geweld op zichzelf een ernstige bedreiging voor de mensenrechten (zie *Othman (Abu Qatada)*, hierboven geciteerd, § 183; *Trabelsi*, hierboven geciteerd, § 117; *Ouabour v. België*, nr. 26417/10, § 63, 2 juni 2015; en *Big Brother Watch en anderen v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 58170/13 en 2 andere, § 445, 13 september 2018). Gelet op de aanslagen in de voorgaande jaren achtte het Hof het verantwoord om een striktere houding aan te nemen tegen personen die veroordeeld waren voor een ernstig misdrijf dat een terroristische daad vormde. Het merkt ook de positie van de regering op, die stelt dat deze individuen, als gevolg van hun acties, niet langer het specifieke verband genieten dat hun wordt verleend door de nationaliteit van het land waarin zij verblijven (*Ghoomid and Others v. France* (25 juni 2020)).

Wat (2) de duur van het verblijf betreft, wordt er in de bestreden beslissing rekening mee gehouden dat dat verzoeker in België is geboren in 1978, hier zijn hoofdverblijfplaats heeft en de Belgische nationaliteit heeft gehad van 1996 tot 2023. Er wordt geoordeeld dat deze feiten niet opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat van zijn persoonlijk gedrag uitgaat.

Uit de strafrechtelijke feiten leidt de verwerende partij af dat verzoeker zichzelf niet echt verbonden voelt met België of de Belgische samenleving. Door openlijk zijn sympathie te uiten voor radicale ideeën en zijn afkeer tegenover de Belgische samenleving, en zware inbreuken te plegen op het Belgische strafrecht, wordt geoordeeld dat de verblijfsduur in België geen element is dat een beslissing tot weigering van verblijf in de weg staat. Indien verzoeker het Belgische maatschappijmodel niet onderschrijft, is de aanvraag tot verblijf in België mogelijk contradictorisch te noemen aan zijn overtuiging.

Zoals bij de bespreking van het derde onderdeel reeds aangehaald, verklaarde het Hof van Justitie in het arrest "*Tsakouridis*" van 23 november 2010 (C-145/09) dat bij de beoordeling of een persoon een actuele bedreiging vormt, rekening mag worden gehouden met de aard en de ernst van de vroegere gedragingen en het risico op hervat. In het arrest "*P.I.*" van 22 mei 2012 (C-348/09) verduidelijkte het Hof bepaalde ernstige strafbare feiten op zichzelf al een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving kunnen vormen, zelfs indien er sindsdien geen nieuwe feiten zijn gepleegd. Gelet op de zeer ernstige aard

van de feiten en de leidinggevende rol van verzoeker hierin, acht de Raad de beoordeling van de verwerende partij, rekening houdend met de duiding door het Hof van Justitie, *in casu* niet kennelijk onevenredig.

Aansluitend dient ook gewezen te worden op deze rechtspraak met betrekking tot de beoordeling van (3) het tijdsverloop sinds de feiten en het gedrag van verzoeker.

Verzoeker zet uiteen dat hij sinds zijn invrijheidstelling aanzienlijke inspanningen heeft geleverd om zijn leven te beteren en zijn gezin te ondersteunen. Hij wijst op de positieve beoordeling door de SURB, het positief effect hiervan op zijn gezin, en de positieve ontwikkelingen tijdens het strafuitvoeringstraject. Verwerende partij erkent deze positieve evolutie, maar stelt dat de rol van verzoeker hierin niet objectief kan worden vastgesteld. Echter, diverse documenten, waaronder verklaringen van een experte deradicalisering en schoolrapporten, bevestigen zijn betrokkenheid en positieve invloed op het gezin. Verzoeker stelt dat er sprake is van een positieve evolutie in zijn gedrag sinds zijn veroordeling.

De Raad merkt op dat de feiten met betrekking tot het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 8 december 2016 plaatsvonden tussen 29 april 2011 en 12 maart 2014. De feiten die aanleiding gaven tot het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 28 februari 2017 vonden plaats tussen 13 januari 2010 en 24 november 2010. Er dient echter rekening mee te worden gehouden dat verzoeker na zijn terugkeer in België in 2013 ondergedoken leefde tot zijn aanhouding in 2016. Hij verbleef in de gevangenis tot 2021 en stond tot 2023 onder elektronisch toezicht. De bestreden beslissing motiveert terecht dat de periode van invrijheidsstelling nog relatief kort is.

Verzoeker staat nog steeds onder voorwaarden en wordt opgevolgd. Gelet op zijn leidinggevend profiel bij Sharia4Belgium, zijn prominente rol in Syrië, zijn aanzien in de groepering, is het niet onredelijk te stellen dat geenszins is uitgesloten dat hij na verloop van tijd terug vervalt in zijn oude zienwijzen, noch dat mogelijk hij zich actueel gedeisd houdt teneinde een gunstige strafuitvoering te bekomen. De verwerende partij oordeelt niet onredelijk wanneer zij stelt dat verzoeker een duidelijk belang heeft om actief mee te werken en zich een gunstig profiel aan te meten. Verzoeker heeft in het verleden aangetoond het inzicht en het vermogen te hebben strategisch te kunnen handelen en dit een ruime periode te kunnen volhouden. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om rekening te houden met de mogelijkheid dat verzoeker een façade ophoudt, gelet op de ernst van de feiten, zijn overtuigingen, en het strategisch en organisatorisch vermogen waarvan hij in het verleden blijkt heeft gegeven. Verder merkt de Raad op dat rekening moet worden gehouden met de verschillende procedures die werden doorlopen. Zo oordeelde het EHRM dat een tijdsduur van zeven jaar tussen de definitieve veroordeling van de betrokkene en het inleiden van de procedure tot vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit, niet onredelijk is in omstandigheden van de zaak (EHRM arrest 25491/18 *El Aroud en Soughir v. België* van 05/12/2024, nr. 76).

In de huidige zaak dateert de laatste strafrechtelijke veroordeling van verzoeker van 28 februari 2017 en werd hij vervallen verklaard van de Belgische nationaliteit op 14 december 2021. Verzoeker tekende cassatieberoep aan tegen deze beslissing, dat verworpen werd op 27 juni 2023. De bestreden beslissing werd genomen op 25 oktober 2024, samen met de weigeringsbeslissing van zijn verblijfsaanvraag. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij onredelijk lang heeft getalmd met het nemen van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot (4) de nationaliteit van de betrokkenen, blijkt uit de gegevens van de zaak dat zowel de verzoeker als zijn echtgenote de Marokkaanse nationaliteit bezitten. Hun kinderen hebben de Belgische nationaliteit.

Samenhangend, met betrekking tot (5) het gezinsleven, motiveert de verwerende partij dat het gezin niet wordt verplicht wordt het land te verlaten. Er wordt verwezen naar het feit dat de moeder intensief Nederlandse les volgt, zo'n vier keer per week en dat zij na jarenlang verblijf in België en meer dan vier jaar intensieve Nederlandse lessen, intussen voldoende beter het Nederlands zou moeten beheersen en de zorg voor haar zou moeten kunnen opnemen dan in het verslag van 27 oktober 2023 wordt aangegeven. Er wordt ook op gewezen dat het gezin steeds van een leefloon heeft geleefd en in een sociale woning woont, en dat het gezin reeds gebruik maakt van allerhande ondersteuning om hen vooruit te helpen. Op grond hiervan wordt besloten dat niet blijkt dat de moeder niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (de huishouding en het levensonderhoud van de kinderen alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) verder – en al dan niet tijdelijk – alleen te dragen. Zij heeft verblijfsrecht en is moeder van drie Belgische kinderen, zij heeft toegang tot opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor haar kinderen, bijstand door CLB, enz. De kinderen zijn nog voldoende jong om zich tijdelijk opnieuw aan te passen, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat hun lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de – al dan niet tijdelijke – afwezigheid van de vader. Er wordt niet betwist dat de kinderen een band hebben met de vader, echter mede door de leeftijd en het gegeven dat zij dit eerder ook gewoon waren van nauwe banden met hem te onderhouden vanop afstand, is het niet aannemelijk dat er geen minstens even sterke of zelfs veel sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder. De bestreden beslissing besluit dat verzoekers aanwezigheid in België niet onontbeerlijk is opdat de

kinderen verder zouden kunnen verblijven in België. Een mate van gezinsleven kan verder onderhouden worden door occasionele bezoeken van het gezin aan hem in het buitenland. Het risico dat er een verstoring voor het evenwicht van de kinderen zou kunnen ontstaan, wordt om al deze redenen als zeer laag ingeschat, temeer daar uit het dossier blijkt dat het gezin reeds zijn weg vond naar tal van hulpverleningsorganisaties voor ondersteuning op maat. Verzoeker kan desgevallend zijn gezin verder intensief ondersteunen van op afstand, zoals hij ook in het verleden vanuit detentie deed, alsook kan hij hen financieel ondersteunen. Daarvoor is een aanwezigheid op het grondgebied niet vereist.

Wat betreft verzoekers leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd, waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Verzoeker bekritiseert de motivering sterk, en betoogt dat de oudste zoon ondertussen 17 jaar oud is, zodat het argument met betrekking tot de jonge leeftijd onjuist is. Daarnaast betoogt hij ook dat de fysieke afwezigheid van hun vader sowieso een negatieve impact zal hebben op het gezinsleven en het welbevinden van de kinderen.

De Raad treedt verzoeker bij dat de bestreden beslissing zeker tot gevolg zal hebben dat het gezinsleven zal lijden onder een vertrek naar Marokko van de verzoeker. Dit is echter het gevolg van de afweging van twee aan elkaar tegengestelde belangen, waarbij de verwerende partij heeft geoordeeld dat het particulier gezinsbelang van de verzoeker ondergeschikt is aan het algemeen belang met betrekking tot het vrijwaren van de nationale veiligheid. Uit de bespreking van de voorgaande middelonderdelen is reeds gebleken dat, gelet op de ernst van de misdrijven, een dergelijke beoordeling niet kennelijk onredelijk is. De verwerende partij oordeelt aldus dat de bestreden beslissing onvermijdelijk een inmenging in het gezinsleven met zich meebrengt, maar dat deze een legitiem doel heeft en niet disproportioneel is. Het gezinsleven zal gepaard gaan met zekere belemmeringen, maar wordt door de verwerende partij niet onmogelijk geacht. Het EHRM aanvaardt dat beslissingen wegens ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid, tot gevolg kunnen hebben dat de inmenging in het gezinsleven een bepaalde mate van hardheid tot gevolg heeft (EHRM 8 juli 2014, nr. 58363/10, *M.E. v. Zweden*, par. 80; EHRM 10 april 2012, nr. 606286/09, *Balogun v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46).

Verder merkt de Raad op dat de verzoeker zelf een grote verantwoordelijkheid draagt in de schade aan het gezinsleven. Door opeenvolgend zijn vertrek naar Syrië in 2013, zijn onderduiken gedurende drie jaar, en de detentie van 2016 tot 2021, was de verzoeker jarenlang afwezig van zijn gezin.

Met betrekking tot zoon O., die een verstandelijke beperking heeft, erkent de bestreden beslissing de rol die verzoeker thans opneemt als vader. Er is duidelijk sprake van een gunstige evolutie van O.. Ook verzoekers dochter H. heeft thans een gunstiger leerproces. De verwerende partij nuanceert echter de oorzaken van de positieve evolutie die bij O. waar te nemen valt. Deze wordt in de begeleidende brieven toegeschreven aan de fysieke aanwezigheid van betrokkene, de verwerende partij wijst er echter op dat O. sinds 2020 intensief wordt begeleid en er sindsdien heel wat stappen werden gezet in het vinden van de juiste omkadering, leerbegeleiding en schooltraject.

Verzoekers echtgenote kan volgens het verslag van de justitieassistent dd. 18 augustus 2020 de kinderen weinig opvolgen wat school betreft gelet op de taalbarrière en haar beperkte scholing.

De beslissing motiveert dat de echtgenote sinds 2020 vier keer per week intensief Nederlandse lessen volgt, zodat zij intussen wel in staat moet zijn om gesprekken aan te gaan met de school ter opvolging van haar kinderen. Uit het attest van De Touter, die opvoedingsondersteuning geeft binnen het gezin, blijkt dat het gezin zeer betrokken is bij de geboden hulp en dienstverlening. De bestreden beslissing wijst er echter op dat verzoeker heel goed blijkt in het bijstaan van zijn gezin, onder meer wat betreft school, maar dat hij er ook in geslaagd is ondersteuning te geven vanuit detentie, toen er aldus nog fysieke afstand tussen hen was. Verzoeker legde brieven en getuigenverklaringen neer waaruit blijkt dat hij veel tijd aan zijn kinderen besteedt, hun schoolcarrière en hun welzijn, en als een zeer zorgzame echtgenoot en vader wordt ervaren. De verwerende partij is echter van mening dat dit het verleden niet uitwist en verwijst naar het arrest van het Hof van Beroep van 14 december 2021 met betrekking tot de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit. Hierin verklaarde het Hof dat verzoeker ernstig is tekortgekomen aan de verplichtingen als Belgische burger en gewichtige feiten heeft gepleegd. Verzoeker brengt hier tegen in dat de procedure tot vervallenverklaring een ander doel heeft dan de huidige procedure; de vervallenverklaring beoogt vast te stellen dat de betrokken persoon niet meer waardig is de nationaliteit te dragen, daar waar de bestreden beslissing enkel genomen is ter bescherming van de nationale veiligheid, deze laatste vereist een actueel karakter van de bedreiging. De Raad merkt echter op dat, zoals hoger reeds meermaals is aangehaald, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, bepaalde feiten, zoals feiten gelieerd aan terrorisme, zo ernstig kunnen zijn dat deze feiten op zich kunnen verantwoorden waarom er nog steeds een gevaar voor de veiligheid kan worden vastgesteld, al heeft de betrokkene zijn straf ondergaan en werden er sedertdien geen nieuwe feiten meer gepleegd.

Verder moet ook worden opgemerkt dat de bestreden beslissing in essentie betrekking heeft op de verzoeker, en geen aanvraag tot verblijf betreft van zoon O.. De bestreden beslissing laat het gezin vrij met betrekking tot de vraag of het gezin met zoon O. in België verblijft, dan wel verzoeker vergezelt naar

Marokko. Dat niet uitdrukkelijk werd gemotiveerd met betrekking tot gespecialiseerde onderwijsinstellingen vormt in dit opzicht dan ook geen motiveringsgebrek.

Verzoeker betoogt dat, waar de bestreden beslissing wijst op de eigen verantwoordelijkheid van vader, dit aangeeft dat de verwerende partij er slechts op uit is de verzoeker een tweede maal te “*straffen*”. De Raad merkt echter op het *Boultifcriterium* (6), de vraag betreft of verzoekers echtgenote op de hoogte was van zijn betrokkenheid bij strafbare feiten ten tijde van de totstandkoming van de gezinsband. Het is bij de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, wel degelijk relevant rekening te houden met de vraag of verzoeker en zijn echtgenote er zich van bewust waren dat de feiten die verzoeker pleegde, gevolgen konden hebben op het gezinsleven.

Verzoeker huwde in 2008, zijn zoon M. werd geboren in 2008, O. in 2010 en H. in 2013. Het gezinsleven werd dus ontwikkeld op het ogenblik dat verzoeker trachtte een jihadistische groep op te zetten om in Tsjetsjenië te strijden en toen hij in 2013 naar Syrisch oorlogsgebied vertrok. Gelet op zijn prominente rol binnen Sharia4Belgium en de sterk gemediatiseerde aandacht voor deze groepering, is het zeer aannemelijk dat zijn echtgenote op dat ogenblik zeer goed op de hoogte was van verzoekers activiteiten (EHRM, *Johansen t. Denemarken*, 1 februari 2022, § 81).

De Raad acht bijgevolg niet onredelijk dat de verwerende partij meent dat verzoeker zijn gezinsleven niet belangrijk genoeg achtte en zich jarenlang inliet met dergelijke gedragingen, zodat op heden niet reeds van de Belgische kan worden verwacht dat zijn gezinsleven als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat van hem uitgaat. De verwerende partij motiveert dat dit een verantwoordelijkheid is die in twee richtingen gaat. Hoewel de aanwezigheid van kinderen en hun welzijn zwaarwegende factoren zijn, oordeelt de verwerende partij dat verzoeker gedurende een aanzienlijke periode afwezig was vanwege detentie en onderduiken. De moeder heeft gedurende deze tijd de zorg voor de kinderen op zich genomen en heeft toegang tot ondersteuning en voorzieningen in België.

Waar verzoeker nagaat of er een risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Marokko en welke impact dit zou kunnen hebben op de mogelijkheden om het gezinsleven vanop afstand te beleven, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het tweede middelonderdeel. Daarin werd onder meer vastgesteld dat verzoeker zich geen gegevens aanbrengt dat hij gezocht wordt door de Marokkaanse autoriteiten, en dat uit niets blijkt dat hij de Marokkaanse overheid vreest.

Met betrekking tot (7) de kinderen, motiveert de bestreden beslissing dat de drie kinderen de Belgische nationaliteit hebben. De moeder heeft hen grootgebracht in haar moedertaal en er is sprake van een ruime familiale aanwezigheid in Marokko. De verwerende partij meent dat er geen reden is om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen aan het leven in Marokko of elders, voor zover de ouders hen daarin voldoende ondersteunen en omkaderen.

De verwerende partij meent dat derhalve dat de taalbarrière geen groot probleem zal vormen voor de kinderen; er zijn in Marokko scholen voor Belgische kinderen, zodoende kan de aanpassing voor de kinderen worden gefaciliteerd; er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van zijn echtgenote en kinderen sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen, die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen.

Waar verzoeker aanvoert dat “*moderne communicatiemiddelen*” niet voldoende zijn om een relatie tussen kind en vader te onderhouden, werd er hoger meermaals op gewezen dat een beslissing genomen om zeer ernstige feiten, ter bescherming van de openbare orde of nationale veiligheid, overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM een negatieve impact kunnen hebben op het gezinsleven. Deze hinderpalen maken een uitoefening van het gezinsleven echter niet onoverkomelijk, en de verzoeker beschikt over opties om de verdere uitoefening van het gezinsleven te organiseren, weze het door de gezinsband op afstand te onderhouden, dan wel dat het gezin hem zou volgen naar Marokko of elders.

Deze opties moeten ook worden overwogen met betrekking tot de zorgbehoevendheid van O.. Hoewel de bestreden beslissing niet specifiek nagaat in welke mate in Marokko sprake is van gespecialiseerd onderwijs, wordt in de bestreden beslissing wel gewezen op een ruime familiale aanwezigheid in Marokko. Waar verzoeker aanvoert dat niet werd nagegaan of O. in staat is op afstand te communiceren, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt vastgesteld dat verzoeker er in de voorgaande jaren in detentie wel in geslaagd is met zijn gezin te communiceren en te ondersteunen. Met betrekking tot de aanwezigheid van Belgische scholen, worden inderdaad in de bestreden beslissing geen specifieke onderwijsinstellingen bij naam genoemd. Daargelaten verzoeker evenmin aantoonde dat dit motief feitelijk onjuist zou zijn, merkt de Raad op dat de kinderen niet het directe voorwerp zijn van de bestreden beslissing, die aan verzoeker de zorg overlaat om zijn gezinsleven te organiseren en daarbij de belangen van zijn kinderen te behartigen. Zoals meermaals gesteld, heeft de bestreden beslissing om redenen van nationale veiligheid onbetwistbaar een impact op het gezinsleven, maar is het voor verzoeker daarom nog niet onmogelijk om zijn gezinsleven te organiseren zonder dat de kinderen daarbij een kennelijk onredelijke schade zouden oplopen.

Met betrekking tot (8) de ernst van de moeilijkheden die de betrokkenen zullen ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar Marokko, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekers echtgenote de Marokkaanse nationaliteit heeft, haar familie er woont en dat zij de taal spreekt. Er blijkt dan ook niet dat zij bijzondere moeilijkheden zal ondervinden bij een hervestiging in Marokko.

Met betrekking tot (9) het belang en het welzijn van de kinderen, en de ernst van de problemen die zij waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst, wijst de bestreden beslissing er op dat de moeder jarenlang de kinderen alleen heeft opgevoed, dat zij hen heeft grootgebracht in haar moedertaal, zodat het voor de kinderen moet mogelijk zijn zich aan te passen mits voldoende omkadering en ondersteuning door de ouders.

Zoals hoger reeds aangegeven, merkt de Raad op dat de belangenafweging tussen verzoekers gezin en de nationale veiligheid *in casu* tot gevolg heeft dat er zeker een negatieve impact is op de belangen van de kinderen. De belangenafweging zoals deze blijkt uit de bestreden beslissing houdt in dat er zeker een nadeel is, maar dat dit niet wordt beschouwd als onoverkomelijke hinderpaal die de bestreden beslissing in de weg staat. Zoals hoger aangegeven, is bij een verblijfsweigering of terugkeerbesluit omwille van een zeer ernstig misdrijf, volgens de rechtspraak van het EHRM een zekere mate van hardheid, aanvaardbaar. Met zijn betoog dat niet voldoende werd gemotiveerd met betrekking tot de specifieke noden van O., weerlegt verzoeker niet dat een verderzetting van het onderwijs, weze in België of in Marokko, niet onoverkomelijk is. De Raad stelt vast de bestreden beslissing zich heeft vergewist van de taal van de kinderen, de aanwezigheid van familie in het land van herkomst en van de mogelijkheid tot aanpassing aan het onderwijs. Daarnaast komt de keuze om de verzoeker te vergezellen naar het land van herkomst dan wel in België te blijven, toe aan het gezin van de verzoeker.

Voor wat betreft (10), de hechtheid van sociale, culturele en familiebanden met Marokko, wijst de bestreden beslissing er op dat verzoeker de Marokkaanse nationaliteit heeft en hij zijn echtgenote, eveneens van Marokkaanse nationaliteit, in Marokko leerde kennen. Verzoeker ging bij het overlijden van zijn vader naar Marokko en ontmoette er zijn huidige echtgenote. Verzoekers familie kende ook de familie van zijn echtgenote in Marokko, die er nog allemaal wonen. Verzoeker en zijn familie hebben nog verbondenheid met Marokko.

Met betrekking tot (11) de specifieke omstandigheden van de zaak, wordt gewezen op de verstandelijke beperking, het autisme en de hulpbehoefendheid van zoon O.. Dit element werd hoger reeds besproken, waarbij werd vastgesteld dat er mogelijkheden zijn om de bijzondere zorg in België verder te zetten, onder de zorg van de moeder, evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat het in Marokko, waar ruime familiale omkadering mogelijk is, aangepast onderwijs te verkrijgen.

Met betrekking tot (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod, merkt de Raad vooreerst op dat het *in casu* belangrijk is op te merken dat het niet gaat om een levenslang inreisverbod, maar om een inreisverbod van tien jaar. Het EHRM heeft aanvaard dat in geval van een ernstige bedreiging van de openbare orde, zoals aan terrorisme gelieerde feiten, een levenslang inreisverbod aanvaardbaar kan zijn (EHRM, *Ghoumid t. Frankrijk*, 25 juni 2020, § 50; EHRM besluit 26781/19 *LARABA v. DENMARK* van 14/04/2022). Gelet op hogerstaande bespreking, waarbij werd vastgesteld dat de feiten en de rol die verzoeker daarin speelde zeer ernstig en maatschappelijk ontwrichtend waren, dat verzoeker, als rechtstreeks of onrechtstreeks gevolg van zijn persoonlijke keuzes, lange tijd afwezig was van zijn gezin, en dat het gezinsleven weliswaar moeilijker zal zijn, maar niet onmogelijk, acht de Raad de duur van het inreisverbod *in casu* niet kennelijk onredelijk of disproportioneel in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker maakt evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het vierde onderdeel is niet gegrond.

2.2.5. In het vijfde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Verzoeker zet uiteen dat maatregelen die de kinderen onrechtstreeks treffen ook vallen onder de werkingssfeer van het Kinderrechtenverdrag.

Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Het beginsel van het belang van het kind omvat in beginsel twee aspecten; enerzijds het behouden van de eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136). Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse t. Nederland*, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). *In casu* heeft de verwerende

partij geoordeeld dat het algemeen belang, meer concreet, de openbare orde en de nationale veiligheid, voorrang heeft op het particuliere belang van de verzoeker.

Uit de hogerstaande bespreking met betrekking tot de *Boultiff/Üner* criteria is gebleken dat de afweging tussen het algemeen belang met betrekking tot de openbare orde en de nationale veiligheid t.a.v. het gezinsbelang van de verzoeker niet op kennelijk onredelijke of disproportionele manier heeft plaatsgevonden. Deze afweging omvat eveneens de eenheid van het gezin en het welzijn van de kinderen. Verzoekers verwijzing naar EHRM rechtspraak met betrekking tot het belang van het kind leidt niet tot een ander besluit.

Het vijfde middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.6. In het zesde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 20 van het Verdrag met betrekking tot Werking van de Europese Unie. Hij betoogt dat de verstandelijke beperking van O. ertoe leidt dat er sprake is van een afhankelijkheidsband, waardoor de bestreden beslissing ertoe leidt dat O., die een burger van de Unie is, *de facto* verplicht zal zijn het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Hij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie terzake.

De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing steunt op artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet. Deze bepaling laat toe beperkende maatregelen te nemen om redenen van openbare orde en openbare veiligheid en vormt de omzetting van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn. Zoals hoger vermeld, motiveert de bestreden beslissing wel degelijk waarom het bestuur van oordeel is dat O. niet noodzakelijk het grondgebied te verlaten. Verzoeker is zelf immers meerdere jaren afwezig geweest van zijn gezin, en de moeder heeft zelfstandig ingestaan voor de opvoeding, met nuttige bijstand.

De arresten HvJ 8 maart 2011, "*Ruiz Zambrano*", C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; HvJ 27 februari 2020, "*Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real*" (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 37) die verzoeker aanhaalt hebben betrekking op een situatie van gezinshereniging, wanneer wordt vastgesteld dat er een inreisverbod geldt. Hierbij dient een afhankelijkheidstoets te worden gemaakt.

De huidige zaak betreft een zaak waarin om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, het verblijf van de vader van de Unieburger werd beperkt, zodat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak hier niet zomaar op van toepassing is. Uit deze rechtspraak blijkt niet dat een lidstaat geen beperkende maatregelen zou mogen nemen wanneer zij oordeelt dat er een ernstig gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Daarnaast merkt de Raad dat bij het toetsen aan de *Boultiff/Üner* criteria overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM, wel degelijk werd nagegaan in welke mate het kind O., voor zijn verder verblijf in België afhankelijk zou zijn van de aanwezigheid op het grondgebied van verzoeker.

Het zesde middelonderdeel is niet gegrond.

2.3. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT

